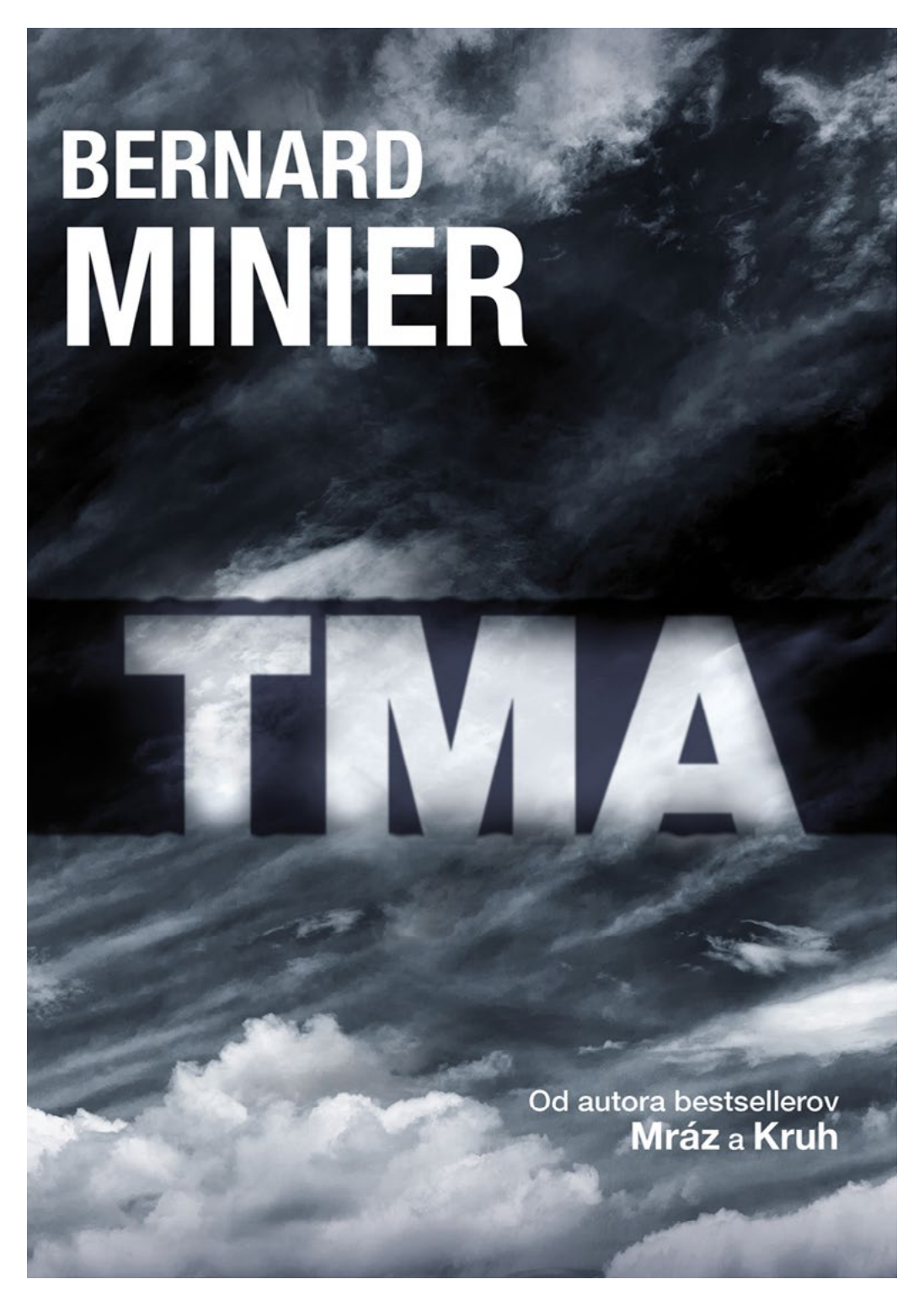

**BERNARD
MINIER**

TMA

Od autora bestsellerov
Mráz a Kruh

Tma

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.xyz.sk
www.albatrosmedia.sk

Bernerd Minier

Tma – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

OBSAH

PROLÓG	7
PRVÉ DEJSTVO	24
1 Zdvihnúť oponu	25
2 Partitúra	37
3 Zbor	47
4 Barytón	61
5 Concertato	69
6 Sólista	80
7 Vibráto	84
8 Melodráma	102
9 Medzihra	110
10 Soprán	114
11 Crescendo	130
12 Lekcia z temnôt	155
13 Opera buffa	170
14 Koloratúra	184
15 Duo	203
16 Recitatív	213
17 Figurant	223
18 Verizmus	230
19 Tenor	240
20 Opereta	268
21 Ensemble	277
22 Lakmé	289
23 Leitmotív	298
24 Hlasy	313

25 Kontrapunkt	321
26 Argument.....	333
27 Diva.....	353
28 Intermezzo.....	363
29 Libreto.....	365
30 Opera seria	384
31 Veľká opera	395
32 Pokrikovanie.....	407

DRUHÉ DEJSTVO	410
---------------------	-----

33 Kráľovná noci	411
34 Lyrická dráma.....	414
35 Opakovanie.....	437
36 Balkóny	453
37 Rekvizity	472
38 Scénické výstupy	480
39 Jama.....	492

TRETIE DEJSTVO	508
----------------------	-----

40 Aria da capo	509
41 „Sola, perduta, abbandonata“	521
42 Finále.....	546

EPILÓG	571
--------------	-----

Podakovanie a hlavné pramene	588
------------------------------------	-----

BERNARD MINIER

TMA

PROLÓG

Bielovežský prales na hranici Poľska s Bieloruskom

KRÁČAL HLBOKO V LESE. V snehu a metelici. Od zimy drkotal zubami. Na obočie a na mihalnice sa mu lepili ľadové kryštáliky. Sneh sa mu vo vrstvách držal na prešívanej vetrovke a na vlhkej vlnenej čiapke, dokonca aj Rex len ťažko napredoval, pri každom skoku sa takmer celý ponoril do hlbokého snehu. Zviera pravidelne štekalo, zrejme mu dávalo najavo svoj nesúhlas, a ozvena ten štekot opakovala. Občas pes zastal a otriasol sa, akoby vychádzal z vody, a z jeho plavej a čiernej srsti sa uvoľnil oblak prachového snehu a ľadových kryštálikov. Jeho tenké, no svalnaté nohy zanechávali hlboké stopy na bielej pláni a bruchom sa ponáral do snehu, takže za ním ostávala stopa ako po plastových sánkach.

Začalo sa stmievať. Zdvihol sa vietor. *Kde to bola?* Kde bola chatrč? Zastal a nadýchol sa. Mlel z posledného, chrčal, pod vetrovkou a svetlom mu po chrbte stekal pot. Les naňho pôsobil ako niečo živé – konáre oťažené snehom vo vetre vŕzgali, kôra od mrazu sucho praskala, severák mu chvíľami nezniesiteľne hučal do uší, doliehal k nemu ľahký žblnkot blízkeho potoka, ktorý ešte celkom nezamrzol. A potom to mäkké vŕzganie, opakujúce sa pod jeho krokmi, keď musel vysoko zdvíhať kolená, aby vyviazol zo snehového zajatia. A chlad. Panebože, ako bolo zima! Nikdy v živote mu nebolo tak zima.

BERNARD MINIER

Cez sivý súmrak a vločky snehu, čo ho pichali do očí, čosi pred sebou zbadal. Odraz kovu, dve zježené obruče... *Pasca...* A v jej kovovom zovretí akási tmavá masa.

Na niekoľko sekúnd mu prišlo akosi čudne zle: to, čo sa tam nachádzalo, sa nepodobalo na nijaké živé stvorenie. *To* bolo ohlodané, roztrhané na kusy. Sneh okolo pasce bol pokropený krvou zmiešanou s chlpmi. Boli tam aj drobné kosti a ružové vnútornosti pokryté tenkou vrstvou srieňa.

Ešte pozoroval pascu, keď ním ako hrdzavá čepeľ prenikol rev. Nespomínal si, že by bol niekedy počul taký krik, taký desivý, bolestný, plný neľudského utrpenia. Taký zvuk ani nemohla vydať ľudská bytosť. Vychádzalo to z hĺbky lesa rovno pred ním. *Nedaleko...* V žilách mu stuhla krv, keď večerný vzduch znovu preťal ten rev, na tele sa mu zježili všetky chlpy. Potom ten krik zanikol v súmraku, odniesol ho severák.

Na chvíľu akoby opäť zavládlo ticho. Potom sa ozvali rôzno-rodejšie a vzdialenejšie revy: sprava aj zľava, *zovšadiaľ* – prichádzali z tmavého lesa. *Vlci...* Telom mu prebehla triaška od šije až po končeky prstov na nohách. Dal sa kráčať, ešte ráznejšie dvíhal kolená, so zúfalou odhodlanosťou zamieril tam, odkiaľ zaznieval rev. A zbadal ju. Chatrč. Tmavú, schúlenú siluetu na konci prírodnej aleje medzi stromami. Posledné zľadovatené metre takmer bežal. Rex asi niečo zacítil, lebo vyskočil a začal štekať.

– Rex, počkaj! Sem, Rex! REX!

Nemecký ovčiak sa však už prešmykol dnu cez pootvorené dvere, zablokované v tejto pozícii kopou naviateho snehu. Na čistinke panovalo nepríjemné ticho. Odrazu sa z hĺbky lesa ozvalo mocnejšie zavýtie a odpovedal mu celý koncert jačavého

štekania: hrdelné revy nasledovali jeden za druhým. Priblížil sa. Nešikovne prekročil závej a vošiel dnu. Prekvapil ho akýsi mäkký svet vychádzajúci z búrkovej lampy, čo osvetľovala priestor.

Obrátil hlavu a stuhol. Akoby mu do mozgu vpichli ľadovú ihlu.

Zatvoril oči. Znovu ich otvoril.

To nie je možné. To nemôže byť pravda. Asi snívam. Musí to byť sen.

Uvidel Mariannu. Ležala nahá na stole uprostred chatrče. Telo mala ešte teplé, doslova sa z neho v ľadovom vzduchu parilo. Pomyslel si, že Hirtmann nemôže byť ďaleko. Na okamih ho pokúšalo vrhnúť sa za ním. Všimol si, že sa celý trasie, že je na okraji čiernej priepasti, že buď zamdlie, alebo zošalie. Urobil krok. Potom druhý. Prinútil sa pozeráť. Mariannino telo bolo očividne rozrezané a otvorené od jamky na krku až k slabinám, a to *zaživa*, lebo veľa krvácalo. Trup bol po bokoch zakrvavený a hrubé dosky stola boli nasiaknuté hustou krvou, z ktorej sa tiež ešte parilo. Kat roztiahol kožu a otvoril hrudný kôš. Vnútorne orgány vyzerali nedotknuté s výnimkou jedného... *Srdca...* Hirtmann ho vybral a položil Marianne do lona. Srdce bolo ešte teplejšie ako všetko ostatné, Servaz videl, ako z neho v ľadovom vzduchu chatrče stúpa biela para. Čudoval sa, že z toho nie je zhnusенý, že mu nie je na vracanie. Čosi tam nesesedelo. Pred takým výjavom mu predsa malo načisto prevrátiť žalúdok. Mal plakať. Revať. Zmocnila sa ho akási čudná otupenosť. Vtom Rex zavrčal a vyceril zuby. Pozrel sa na zviera. Nemecký ovčiak mal zježenú srst a hľadel von cez odchýlené dvere. Vyzeral hrozivo a *vydesene*.

BERNARD MINIER

Zmrazilo ho.

Podišiel k dverám. A pozrel sa von.

Boli tam. Na čistine. Okolo chatrče. Narátal ich osem. *Osem vlkov*. Vychudnutých a vyhladovaných.

Marianne...

Musí ju odniesť k autu. Spomenul si na zbraň, ktorú nechal v príručnej skrinke. Rex stále vrčal. Vytušil, že zviera je vystrašené, a pohladil ho po hlave. Pocítil, ako sa mu svaly pod srstou chvejú.

– Dobrý psík, – povedal so stiahnutým hrdlom, čupol si a objal Rexa.

Pes sa naňho pozrel svojimi zlatými očami tak nežne a oddane, že ho zaliali slzy. Teplý psí bok sa k nemu pritisol a Servaz vedel, že je len jedna možnosť, ako z toho vyviaznuť. No bola to to najsmutnejšie a najťažšie rozhodnutie, aké kedy pred ním stálo.

Vrátil sa k stolu, vzal srdce a vložil ho Marianne do hrude. Prehltol a zatvoril oči, keď bral nahé krvavé telo do náručia. Bolo ľahšie, ako očakával.

– Ideme, Rex! – zavelil a zamieril k dverám.

Pes nesúhlasne zachrčal, ale nasledoval svojho pána so spusteným chvostom, zvesenými ušami a schúleným zadkom, pričom stále vrčal.

Vlci čakali. V polkruhu.

Oči im svietili ako žeravé uhličky. Rex naježil srst. A znovu vyceril zuby. Vlci odpovedali ešte mocnejším revom – s rozďavenými papuľami, z pyskov im trčali hrozivé tesáky. Rex na nich zašteká. Jeden proti ôsmim. Domáce zviera proti šelmám. Nemal najmenšiu šancu.

– Chod', Rex! – napriek tomu mu rozkázal. – Chod'! ÚTOČ!

Po lícach mu stekali slzy, spodná pera sa mu triasla, v duchu kričal: *Nie! Nechod'! Nerob to, neposlúchni ma!* Pes opakovane zaštekal, ale nepohol sa. Bol vycvičený poslúchnuť, ale tento rozkaz priveľmi protirečil jeho inštinktu prežitia.

– Útok, Rex! Útok!

Rozkaz prichádzal od milovaného pána, ktorému by nijaká ľudská bytosť nemohla preukázať toľko lásky, vernosti a rešpektu.

– PANEBOŽE, ÚTOK!

Teraz zviera vycítilo z pánovho hlasu zlosť. A bolo v tom aj čosi iné. Pes mu chcel pomôcť. Dokázať mu svoju prítulnosť a oddanosť. Napriek strachu.

Zaútočil.

Zo začiatku sa zdalo, že má navrch. Jeden vlk – určite vodca svorky – sa naňho vrhol, Rex sa mu šikovne vyhol a schmatol ho za hrdlo. Vlk zreval od bolesti. Ostatní v snehu opatrne cúvli o krok. Dve zvieratá stáli oproti sebe. Aj Rex sa zmenil na divú, zúrivú, krvilačnú šelmu.

Servaz nemohol viac čakať.

Obrátil sa a vykročil. Vlci si ho už nevšímali. Nateraz. Šiel po aleji medzi stromami, po tvári mu stekali slzy, ako niesol Mariannu v náručí a vetrovka mu nasiakla od jej krvi. Zozadu k nemu doľahol prvý bolestivý rev psa a silnejšie vrčanie svorky. Stuhol. Rex znovu zreval. Nezvyčajne ostro, bolestne, vydesene. *Rex volal o pomoc.* Zafal zuby a pridol do kroku. Ešte tristo metrov...

Do búrlivej noci zaznelo posledné zrevanie.

BERNARD MINIER

Rex bol mŕtvy – pochopil to podľa ticha, čo nasledovalo. Spýtoval sa, či sa vlci uspokojia s týmto víťazstvom, alebo sa pustia za ním. Odpoveď prišla veľmi rýchlo. Za päťami sa mu ozval štekot. Prinajmenšom časť svorky sa vo víchrici vydala na ďalšiu poľovačku. A teraz bol korisťou on.

Auto...

Stálo na ceste vo vzdialenosti asi sto metrov. Karosériu už pokryla vrstva snehu. Ešte zrýchlil, pľúca mu horeli, opantál ho strach. Vrčanie sa priblížilo. Zvrtol sa. Vlci ho dostihli. *Štyria z ôsmich...* Upierali naňho žlté oči svietiace ako jantár, vyčkávali. K autu sa nikdy nedostane. Je príďaleko. Mariannino telo v náručí mu oťažievalo.

Je mŕtva. Nemôžeš pre ňu nič urobiť. No ty sa môžeš zachrániť...

Nie! Jeho mozog odmietal takú myšlienku. Už obetoval svojho psa. A ona bola ešte teplá, cítil to na hrudi. Jej teplá krv mu vsakovala do vetrovky. Pozrel sa hore. Snehové vločky naňho padali ako hviezdy, akoby sa obloha naňho spúšťala, akoby ho celý vesmír šiel pohltiť. Zreval od zúrivosti a zúfalstva. Šelmy to však nedojalo. Vychudnutí vlci nechceli čakať, tej osamotenej koristi sa nemuseli obávať. Cítili jej strach a najmä krv, čo tiekla z tej druhej koristi. Dvojnásobné hodovanie. Boli priveľmi vyhladovaní a vydráždení. Pohli sa.

Zmiznite! Practe sa! ZMIZNITE, SVINE! Nevedel, či to reval naozaj, alebo len v myšli.

Zachráň sa! Teraz! Pre ňu nemôžeš nič urobiť! Zachráň sa!

Tentoraz počúvol vnútorný hlas. Pustil Mariannine nohy, chodidlá sa jej dotkli snehu. Ruku jej ponoril do hrude. Prstami v rukaviciach stisol ešte teplé srdce, pevné a pružné. Vytiahol ho

z otvorenej rany. Vsunul ho do vrecka vetrovky na hrudi, oproti svojmu srdcu. Cítil, ako mu krv vsakuje do trička. Potom pustil telo do snehu. Nahé a bledé sa zošuchlo do bieleho koberca. Cúvol o tri kroky. Pomaly. Vlci sa ihneď naň vrhli. Obrátil sa a ušiel. Dostal sa k autu. Bolo odomknuté, no chvíľu si myslel, že dvere primrzli. Krvavými prstami z celej sily potiahol kľučku. Takmer sa prevälil do snehu, keď sa so škripotom otvorili. Dopadol na sedadlo vodiča. Ruka sa mu triasla, keď v červenej lepkavej rukavici vyťahoval kľúč, takmer mu vypadol medzi sedadlá. Pozrel sa do spätného zrkadla. Odrazu si uvedomil, že vzadu ktosi sedí. Vedel, že šalie. *Nie, to nie je možné!* Ona však otvorila ústa.

– Martin! – oslovila ho.

– MARTIN! MARTIN!

Zachvel sa a otvoril oči.

Sedel v starom opotrebovanom kresle a Rex mu lízal pravú dlaň, čo mu visela z operadla.

– Strať sa! – povedal akýsi hlas psovi. – Choď otravovať niekoho iného. Martin, si v poriadku?

Rex odchádzal kývajúc chvostom. Pohladať si iného na hru. Mohol si vyberať, patrilo tu každému a nikomu, bol tu pánom. Servaz sa otriasol, ako to urobil pes v jeho sne. Zahľadel sa na obrazovku pred sebou. Bežala tam reportáž o francúzskej kozmickej budúcnosti. Spoznal obrovskú planisféru Vesmírneho mesta na východ od Toulouse, ktorá v noci osvetľovala namodro obvod kontinentov. Potom uvidel budovy Národného inštitútu letectva a vesmíru na druhej strane kopca nad mestom pri Jolimonte.

Servaz bol v obývačke sám, pravda, okrem Elisy. Uvedomil si, že pred televíziou zaspal, premohlo ho teplo v byte a letargia vle-

čúceho sa zimného popoludnia. Preniesol pohľad na balkónové okno, za ktorým celé dopoludnie svietilo slnko na bielu krajinu. Počas tých zopár ideálnych hodín, medzi vôňou kávy vznášajúcou sa na chodbách, smiechom zamestnancov a žiarivou bielobou vonku sa trochu vrátil k svojej detskej duši.

Potom, po obede v spoločnej jedálni, sa slnko skrylo za mraky, zdvihol sa chladný vietor, za sklom sa rozkývali holé konáre a teplomer vonku zrazu ukazoval pokles z $+5\text{ }^{\circ}\text{C}$ na $-1\text{ }^{\circ}\text{C}$. Policajti sa v zlej nálahe uložil do kresla pred televízor s vypnutým zvukom a premohol ho spánok s mátožnými snami.

– Prisnilo sa vám niečo zlé, – povedala Elise. – Kričali ste.

Pozrel sa na ňu. Zachvel sa, ešte bol omámený. Videl ten zasnežený les, chatrč, vlkov... *A Mariannu...* Tá nočná mora nebola jediná... Zostávala mu ešte nejaká nádej? Odpoveď: žiadna.

– Naozaj ste v poriadku?

Štyridsiatnička Elise mala okrúhle usmievavé oči, aj keď sa usilovala vyzeráť ustarostene. Iba ju si v tom centre vážil. A jedine ona zasa zniesla *jeho*. Ostatní boli niekdajší policajti, ktorí prišli na liečenie a potom sa z nich stali akýsi domáci; volali sa skratkou PALS: policajní asistenti lekárskej starostlivosti. K ostatným obyvateľom centra sa správali so zmesou pochopenia, priateľstva a súcitu, čo Servazovi pripomínalo niečo mľandravé. Jeho ani nemali radi. Odmietal hrať ich hru. Zbratať sa. Ľutovať svoj osud. *Spolupracovať...*

Na rozdiel od nich Elise od neho nič nečakala.

A nikdy nepracovala v polícii. Rozhodla sa rozviesť s mužom, ktorý ju roky ponížoval, mlátil a vyhrážal sa jej, keď sa ten raz dopustil chyby a po akejsi hádke ju uprostred noci nechal samu vonku

aj so synom a sám odišiel preč v aute. Po rozvoze ju ustavične prenasledoval telefonátmi, čakával ju pri východe z práce alebo pred obchodom, prosil, aby sa vrátila, vyhrážal sa, že unesie syna alebo ich oboch zabije a potom spácha samovraždu. Raz ju na parkovisku odstrčil tak silno, že hlavou buchla do nárazníka auta a stratila vedomie. Pred očami syna. Sudca potom nariadil jej ochranu a zakázal bývalému manželovi priblížiť sa k nim. To ho však neodradilo. Muž mal už skúsenosti s justíciou a vedel, že taký príkaz sa málokedy dodržiava. Zúfalá Elise si napokon našla zamestnanie v tomto penzióne pre policajtov, kde si ju všetci rýchlo obľúbili. Neskôr sa niektorým zdôverila so svojimi problémami a bývalý manžel sa zrazu ocitol zoči-voči policajtom, ktorí ho z malicherných dôvodov pravidelne navštevovali, ráno, na obed i večer mu telefonovali do práce, *priateľsky* ho chodievali pozdraviť, aspoň dvakrát do týždňa zaparkovali pred ním svoje auto, oslovovali ho na ulici a pred susedmi pre nič za nič, tykali mu a niekedy si doňho aj trochu buchli, určite oveľa menej ako on do Elisy. Vyhrážal sa im, že ich zažaluje pre obťažovanie, ale neurobil to; naopak, on prestal prenasledovať Elisu a ich dieťa. Bývalý manžel tak zmizol z jej života a veľmi rýchlo sa stala ženou, akou bývala, kým ho spoznala: energickou, s náklzným smiechom a plnou života.

– Volala vaša dcéra.

Servaz na ňu hľadel a zdvihol jedno obočie.

– Keďže ste spali, nechcela vás rušiť, – dodala. – A povedala, že sa čoskoro zastaví.

Ovládačom vypol televíziu. Vstal. Pozrel sa na obnosený pulóver, na lakťoch a zápästiach vydraný. Spomenul si, že na druhý deň sú Vianoce.

BERNARD MINIER

– Mohli by ste to využiť a oholiť sa, – podpichla ho.

Chvíľu mlčal.

– A čo keď to neurobím?

– Tak len potvrdíte, čo si tu o vás myslí takmer každý.

Obočie mu zostalo zdvihnuté.

– A čo si teda myslia?

– Že ste neznesiteľný odlúd.

– Aj vy si to myslíte?

Pokrčila plecami.

– Ako kedy...

Zasmiala sa a aj on jej odpovedal smiechom, no keď odišla, Servazovi smiech uviazol v hrdle. Niežeby sa staral o to, čo si o ňom myslia iní, ale nechcel, aby ho Margot videla v takom stave. Keď ho naposledy pred vyše tromi mesiacmi navštívila, všimol si v jej očiach zmätok a smútok.

Prešiel vstupnou halou a vystupoval po schodišti. Izbu mal celkom hore pod strechou. Sotva deväť štvorcových metrov, posteľ taká úzka ako Odyseovo lôžko, keď sa tajne vrátil domov na Itaku, skriňa, stôl, zopár políc s knihami: Platón, Cicerón, Titus-Lívius, Ovídius, Seneca... Sparťanská výbava. No výhľad na polia a lesy bol aj v zime nádherný.

Vyzliekol si starý sveter a spodné tričko, vzal si čistú košeľu a sveter, prešívanú vetrovku, šál a rukavice, potom zišiel po schodoch do vstupnej haly a zamieril k zadnému vchodu, odkiaľ sa vychádzalo na šírú neporušenú pláň.

Kráčal v tichu po bielej pláni k lesíku. Vdychoval chladný vlhký vzduch. Na snehu neboli nijaké stopy. Nikto tadiaľ neprešiel.

Pod stromami so zasneženými kmeňmi bola kamenná lavička. Rukavicou z nej odhrnul sneh a sadol si. Pod zadkom cítil vlhký chlad.

Havrany držali stráž na oblohe, ktorá mala takmer rovnakú farbu ako zvyšok krajiny.

Jeho myšlienky boli čierne ako perie havranov. Zaklonil hlavu a zhlboka sa nadýchol, do pamäti sa mu znova zapísal *jej* úsmev. Ako trvalý zápis na sietnici. Minulý mesiac prestal brať antidepressíva bez porady s lekárom a odrazu dostal strach, aby ho zasa nepohltila tma.

Možno sa prenáhlil...

Vedel, že jeho choroba by ho mohla zabiť, že jednoducho bojoval, aby prežil. Bojoval s úzkosťami vážnej depresie a čím viac bojoval, tým viac sa okolo neho sťahovali zlovestné putá ako slučka. S obavami sa spytoval, ako dlho bude mať ešte silu vzdorovať takému ničivému utrpeniu.

A takému radikálnemu.

Pred polrokom mu prišiel domov balík poslaný cez UPS. Odosielateľom bol istý M. Osoba s bydliskom v Przewloke kdesi na východe Poľska v lesoch pri hraniciach s Bieloruskom. V kartónovej škatuli bol ďalší obsah, tentoraz v izotermickom obale, a Servazovi sa zrýchlil pulz, keď kuchynským nožom prerezal voskovú pečať. Už si nespomínal, čo očakával v balíčku, vzhľadom na jeho rozmery možno odrezaný prst či ruku. No to, čo tam našiel, bolo oveľa horšie... Bol to lesklý červený kus čerstvého mäsa v tvare hrušky. *Srdce*... Zrejme ľudské. A priložený bol text, nie v poľštine, ale vo francúzštine:

BERNARD MINIER

*Martin, zlomila ti srdce. Povedal som si, že po tomto sa budeš cítiť oslobodený. Pravdaže, zo začiatku budeš trpieť. No už ju ne-
budeš musieť hľadať a dúfať. Pamiätaj na to.*

S pozdravom

J. H.

Posledná nádej. Vytrvalá, neistá.

Že to je len veľmi zlý, hrozný žart: srdce niekoho iného. Policajné laboratórium skúmalo príbuznosť na základe DNA Huga, Marianninho syna. Odborníci vydali verdikt a Servazovi sa jeho presvedčenie rozkolísalo. Adresa označovala osamotený dom v Bielovežskom pralesi. V jednom z posledných európskych pôvodných pralesov, poslednej stope obrovského hercynského lesa, ktorý na začiatku nášho letopočtu pokrýval celý sever európskeho kontinentu. Vzorky DNA potvrdili, že Hirtmann tam býval. Aj viacero žien zmiznutých v posledných rokoch z rôznych krajín Európy. Medzi nimi Marianne... Servaz sa dozvedel, že výraz *Osoba* znamená v poľštine to, čo vo francúzštine „personne“. Aj Hirtmann si teda prečítal svojho Homéra.

Tam sa však stopa končila...

O mesiac neskôr Servaza vypísali z práce a poslali do centra pre depresívnych policajtov, kde ho nútili každý deň dve hodiny športovať a plniť si bežné povinnosti, napríklad zametať suché lístie. Pracám sa podriadil, odmietal však zúčastňovať sa na seansách, kde sa bolo treba zdôverovať. Vyhýbal sa aj stretnutiam s inými obyvateľmi centra: keď tam prišli, takmer všetci boli alkoholici, či už to spôsobili ich zážitky alebo zdedené sklony. Policajti, ktorí sa dlhé roky stretávali so zlom, sa napokon zrútili.

Už mali dosť toho, že im nadávali do špicľov, tajných, udavačov, lumpov, že ich deti na školskom dvore napádali, lebo mali otcov policajtov, že ich ženy od nich odišli, lebo toho mali dosť, že ich celý život iní nenávideli, kým tí skutoční špinavci sa rozvaľovali na terasách kaviarní či v ich posteliach... Väčšina z tých, čo tam boli, si už aspoň raz vložila hlaveň zbrane do úst.

Depresia okrem iného spôsobí to, že človek nie je schopný vykonávať nejakú úlohu. Servazov šéf Stehlin rýchlo usúdil, že Martin už nedokáže správne vykonávať svoje povolanie. Ten sám by to bol mohol potvrdiť, keby sa ho boli na to spýtali: už ho vôbec nezaujímali vrahovia, násilníci a rozliční zločinci. A nezaujímalo ho ani všetko ostatné: chuť potravín, správy v televízii, stav sveta – dokonca ani jeho latinskí autori.

Ani Mahlerova hudba...

Tento posledný príznak sa mu zdal najdôležitejší. Dostal sa už na vrchol? Nebolo to isté. Od istého času akoby nastal pomalý odmäk, v pochmúrnej a izolovanej krajine jeho života začali vyrážať prvé zelené výhonky a v žilách mu začínala prúdiť krv. Od istého času pociťoval aj akési znechutenie pri pomyslení na nevybavený spis na svojom stole. Spýtal sa na to Espérandieua, svojho zástupcu a jediného skutočného priateľa. Tvár mladého muža sa rozžiarila: „No toto!“ Aj Servaz sa usmial. Hoci Vincent počúval bláznivý rock, čítal mangy a nadchýnal sa pre také plytké veci ako handry, videohry a záležitosti high-tech, bol to niekto, koho si Servaz vypočul a rešpektoval. Vincent teda vysvetlil Martinovi posledný vývoj dvoch zvlášť citlivých prípadov, na ktorých pracovali spolu a ktoré ešte stále neboli vyriešené. A úsmev sa mu rozšíril ako malému chlapcovi, ktorému sa po-

BERNARD MINIER

darilo čosi vyviešť, keď v šéfových očiach zbadal náznak ľútosti, že nie je pri tom.

*Na ceste svojho života
ocitol som sa v tmavom lese,
lebo som nenašiel priamu cestu.*

– Čože? – zamračil sa Espérandieu.

– Dante, – poznamenal Servaz.

– Hmm... Ozaj, Asselin odišiel.

Komisár Asselin. Viedol oddelenie kriminálnych prípadov.

– Aký je jeho nástupca?

Espérandieu sa zaškeril. Servaz uvidel les osvetlený jarným slnkom. Zem bola ešte zamrznutá. Bol stratený hlboko v lese a chlad mu prenikol až do kostí napriek vlažným lúčom slnka medzi konármi. Zahnal ten obraz. Bol to len sen. Čoskoro z toho lesa vyjde. A nielen vo sne.

PRVÉ DEJSTVO

Nech tvoja duša podstúpi nekonečné muky.

Madame Butterfly

1

Zdvihnúť oponu

Píšem tieto slová. Posledné. A pritom viem, že je koniec: tentoraz nie je možné vrátiť sa.

Budeš mi zazlievať, že ti to robím na Štedrý večer. Viem, že to v najvyššej miere zasiahne tvoj prekliaty zmysel pre konvencie. Ty a tvoje mizerné spôsoby. A to som verila tvojim klamstvám, tvojim sľubom. Čím viac slov, tým menej pravdy: taký je dnešný svet.

Vedz, že to naozaj urobím. Aspoň to nie je balamutenie. Trochu sa ti teraz trasie ruka? Potíš sa?

A možno sa pri čítaní týchto slov naopak usmievaš. Stojíš za tým všetkým ty? Alebo tá tvoja štetka? To vy ste mi poslali všetky tie výtvary? A zvyšok: tiež vy? Na tom nezáleží. V istej chvíli by som bola dala neviemčo za to, aby som sa dozvedela, kto ma môže do takej miery nenávidieť, zúfalo som chcela zistiť, ako som mohla vyvolať toľko nenávisť. Vravela som si, že to muselo vychádzať zo mňa. No už si to nevrávím.

Myslím, že šaliem. Idem sa naozaj zbláznit'. V každom prípade tentoraz už nemám sily. Tentoraz je koniec. Zastavujem. Stop. Nech to bol ktokoľvek, vyhral. Už sa to nedozviem. Už nespím. Stop.

BERNARD MINIER

Nikdy sa nevydám, nikdy nebudem mať deti: to som si prečítala v akomsi románe. Doriti. Teraz chápem, čo tým chcela povedať. Určite sú veci, ktoré ľutujem. Život môže byť niekedy až veľmi fajn, nepochybne preto, aby nás potom o to väčšmi zranil... Ty a ja, možno by sa to bolo časom urovnalo. A možno nie... To je jedno. Viem, že by si bol na mňa rýchlo zabudol, že by si ma bol odložil do obchodu s nepríjemnými spomienkami, aké si nechceme pripomínať. Tej tvojej štetke povieš s kajúcnyim výrazom: „Bola bláznivá, depresívna; nepochopil som, do akej miery.“ A potom prejdete veľmi rýchlo k niečomu inému. Budete sa smiať a bozkávať. No ja na to kašlem: môžeš zdochnúť. Najprv to však urobím ja.

AJ TAK TI ŽELÁM VESELÉ VIANOCE.

Christine sa pozrela na zadnú stranu obálky: nijaký odosielateľ. Ani známka. *Ani jej meno Christine Steinmeyerová.* Nieкто ten list vložil rovno do jej schránky. Musel to byť omyl... Nepochybne omyl: ten list nebol určený jej. Predstavila si rad schránok na stene, rukou napísané menovky; osoba, ktorá vhodila obálku do otvoru schránky, sa musela pomýliť, to je všetko.

Ten list je určený niekomu inému... niekomu v tejto budove.

No vzápätí jej hlavou prebehla myšlienka, ktorá ju omráčila: *mohla by to byť naozaj pravda...?* Panebože! Pri tej predstave sa zatackala. Znovu sa pozrela na zložený, rukou písaný lístok: *ak je to tak, nutne treba niekoho upozorniť...* Áno, ale koho? Pomyslela si na osobu, ktorá to napísala – v akom stave sa musela nachádzať alebo čo v tej chvíli robila –, a stiahlo jej žalúdok. Znovu si čítala posledné riadky, pomaličky, skúmala každé slovo: „Mô-

žeš zdochnúť. Najprv to však urobím ja. Niet pochýb: bol to list od niekoho, kto si chce vziať život.

Doriti...

Na Štedrý deň sa niekto v tom meste či v jeho okolí chystal skončiť svoj život – alebo to už možno aj urobil... A vedela o tom iba Christine. Nemohla však tomu nijako zabrániť, pretože osoba, ktorá si mala ten list v ten deň prečítať (bolo to nepochybne aj volanie o pomoc), si ho neprečíta.

Podvrh. Je to len podvrh...

Znovu si prečítala prvé riadky. Hľadala v nich stopy, čo by dosvedčili, že to je vymyslené. No kto by si dal námahu, aby vyrobil takýto podvrh na Štedrý deň? Mohol byť chorý? Vedela, že niektorí ľudia neznášajú toto ročné obdobie, lebo vtedy sa cítia ešte osamotenejší, no preto by si nemuseli vymýšľať takúto frašku; navyše atmosféra toho listu pôsobila naozaj pochmúrne a obsah naznačoval, že ten, komu bol určený, pozná isté podrobnosti.

Keby tam bolo aspoň nejaké meno alebo čosi podobné, mohla by zaklopať na každé dvere a spýtať sa, či toho alebo tú nepoznajú.

Čas plynul a vstupná hala sa ponárala do tmy, len z ulice prenikalo svetlo cez kované presklené mreže dverí. Strhla sa. Pozrela sa na dvere, akoby sa v nich mohol zrazu ukázať ten či tá, kto hodil obálku do schránky. Na chodníku oproti v predajni domáceho pečiva ozdobovali výklad, cez vložky zbadala Santove sane. V prítmí haly sa zachvela. Nespôsobil to iba list: tma bola pre ňu asi taká hrozivá ako ostrie britvy.

V tej chvíli pocítila, že jej vo vrecku vibruje mobil.

– Kde trčíš?

ZABUCHLA ZA SEBOU ŤAŽKÉ PRESKLENÉ DVERE. Na chodníku jej vietor nadvihol šál. Vločky jej máčali líca. Znovu začalo snežiť. Cestu už pokryla tenká vrstva snehu. Obzerala sa po ulici a zbadala, že Gérald na ňu bliká reflektormi.

Otvorila dvere na strane spolujazdca a ovalila ju skladba *Jubilee Street* a Nick Cave, príjemná vôňa kože, nového plastu a pánskej kolínskej. Spustila sa na sedadlo veľkého bieleho *crossoveru*, ale dvere nechala pootvorené. Gérald sa k nej obrátil so špeciálnym vianočným úsmevom na perách a keď sa k nej sklonil, aby ju pobožkal, na brade ju pohladil sivý hodvábny šál a zároveň pocítila teplo a príjemnú vôňu vychádzajúcu z jeho vlneného saka. Kdesi v bruchu pocítila bodnutie, ako pripomenutie návyku, dávky heroínu.

– Pripravená čeliť zdvorilostným frázam? – spýtal sa a namieril na ňu svoj telefón.

Stlačil fotografovanie.

– Čo to robíš?

– Vidiš, fotím ťa.

Jeho hlas ju zohrial ako jemný hlt írskej kávy, ale nedokázala sa úprimne usmiať.

– Najprv si pozri toto.

Zasvietila a podala mu list aj obálku.

– Christine, už meškáme...

Príjemný, ale rozhodný tón: nežnosť aj autorita v jednom – to ju na ňom od prvého stretnutia upútalo, oveľa viac ako fyzický vzhľad.

– Len si to pozri.

– KDE SI TO NAŠLA?

Povedal to takmer obviňujúco – akoby bola zodpovedná za to, že ten odkaz našla práve...

– ... v mojej schránke.

Aj v prítomí mu rozoznala v očiach za okuliarmi silné prekvapenie. A podráždenie: Gérald nemal rád nečakané prekvapenia.

– Tak čo? – chcela vedieť. – Čo si o tom myslíš?

Pokrčil plecami.

– Určite to je podvrh. Čo iné by to malo byť?

– Ja si to nemyslím. Vyzerá to skôr pravdivo.

Vzdychol si, popravil si okuliare na nose a v slabom svetle stropnej lampy sa znovu pozrel na lístok, čo držal v kožených rukaviciach. Pred reflektormi bolo vidieť padajúce snehové vločky; popri nich prešlo s ohlušujúcim šušťaním auto. Christine sa zdalo, že sa nachádza v batyskaf, v tmavom a chladnom priestore obkolesená snehom. Cez Géraldovo plece znovu čítala ten list. Slová sa jej ukladali do mozgu ako snehové vločky.

– V tom prípade to bude omyl, – uzavrel. – Tento list bol určený niekomu inému.

– Presne tak.

Znovu sa na ňu pozrel.

– Tak dobre. Počúvaj, tú záhadu vyriešime neskôr. Moji rodičia nás už istotne čakajú.

Áno, áno, pravdaže: tvoji rodičia... Vianoce... Čo na tom, že dnes večer sa jedna žena pokúsi spáchať samovraždu?

– Gérald, uvedomuješ si, čo ten list znamená...?

Spustil ruky v rukaviciach z volantu a položil jej ich na stehná.

BERNARD MINIER

– Myslím si, že áno, – povedal veľmi vážne, no s istou ľútosťou. – Čo... čo máme podľa teba urobiť?

– Neviem. Nemáš nejaký nápad? Nemôžeme predsa nechať to tak a nič neurobiť...

– Počúvaj. (Znova ten vyčítavý tón, ktorý akoby vravel: *To len ty picháš do osieho hniezda, Christine.*) Drahá, máme stretnutie u mojich rodičov: uvidíš ich po prvý raz a už hodinu meškáme. Ten list je možno pravý – a možno nie... Budeme sa ním zaoberať tam, sľubujem ti to, ale už musíme ísť.

Hovoril to pokojne, rozumne. Až priveľmi rozumne: ten tón používal, keď mu protirečila, čo sa v poslednom čase stávalo čoraz častejšie. A znamenalo to: *Uvedom si, že sa fantasticky ovládam.* Potriasla hlavou.

– Sú iba dve možnosti: buď to je volanie o pomoc, ktoré nebude vypočuté, lebo osoba, ktorej bolo určené, si ho neprečítala, alebo niekto dnes večer *naozaj* spácha samovraždu. A v oboch prípadoch o tom viem iba ja.

– Čože?

– Dobre si počul: *treba to oznámiť polícii.*

Prevrátil oči.

– Ale veď ten list nie je podpísaný! A nie je na ňom nijaká adresa! Ak aj pôjdeme na políciu, čo s ním podľa teba urobia? A koľko času to zaberie! Zničíme si náš Štedrý večer!

– Náš *Štedrý večer*? Ja ti hovorím, že tu ide o život!

Cítila, že sa ho zmocňuje zúfalstvo. Zafučal ako prepichnutá pneumatika.

– Čo vlastne chceš, ČO MÁME UROBIŤ? – zvolal. – Nijako nemôžeme zistiť, o čo ide, Christine! NIJAKO! A napokon

je celkom dobre možné, že tá osoba blufuje. Keď chce niekto so všetkým skončiť, nestrčí list do schránky, ale nechá odkaz u seba alebo na sebe. Určite to je len nejaký výplod človeka, ktorý je na Vianoce sám a chce na seba pritiahnúť pozornosť. Tá žena volá o pomoc, ale to ešte neznamená, že prejde aj k činu.

– Tak ty chceš, aby sme sa tvárili, že sa nič nestalo? Aby sme prežívali Vianoce, akoby som nikdy nebola našla ten list?

Videla, že Géraldovi sa za okuliarmi zablykli oči. Potom sa pozrel cez predné sklo, kde sa usádzali snehové vločky do priehľadnej vrstvy, akoby dúfal, že mu niekto príde na pomoc.

– Panebože, Christine, ja o tom nič neviem! Máš sa po prvý raz stretnúť s mojimi rodičmi! Vieš si predstaviť, ako to bude vyzeráť, keď prídeme o tri hodiny neskôr?

– Pripomínaš mi tých blbcov, ktorí hovoria, keď ich vlak zastane, lebo sa niekto hodil podoň: „A to sa nemohol ísť zmárniť inde?“

– *Pokladáš ma za blbca?*

Významne zvýšil hlas. Ukradomky sa naňho pozrela. Bol bledý a aj z perí sa mu vytratila všetka farba.

Doriti, zašla príďaleko... Zdvihla ruku na zmierenie.

– Nie, nie. Pravdaže nie. Prepáč mi to. Som... som zúfalá. No aj tak sa predsa nemôžeme tváriť, že sa nič nestalo, čo povieš?

Unavene vzdychol. Rozmýšľal. Koženými rukavicami zvieral volant. Nečakane si pomyslela, že v tom aute je priveľa kože.

Znovu vzdychol.

– Koľko bytov je v tomto dome?

BERNARD MINIER

– Desaf. Na každom poschodí dva.

– Navrhujem ti teda, aby sme zaklopali na každé dvere, ukázali im list a spýtali sa, či netušia, o koho ide.

Skúmavo sa naňho pozrela.

– Si si istý?

– Áno. V každom prípade tu je možnosť, že polovica z nich odišla na Vianoce preč, a tým sa počet zmenší.

– A čo tvoji rodičia?

– Zavolám im a vysvetlím, o čo ide, a že prídeme neskôr. Pochopia to. A môžeme ešte zúžiť rozsah pátrania: ten list je jasne adresovaný mužovi. Nevieš, koľkí tu žijú sami?

Áno, vedela to. Dom bol starý a predchádzajúci majiteľ ho podelil na malé byty – jednoizbové a dvojizbové, aby získal čím viac. Boli tam iba dva veľké rodinné byty práve na poschodiach nad ňou.

– Dvaja, – odvetila.

– V tom prípade nám stačí len zopár minút. Ak sú vôbec doma a neodišli na sviatky inam.

Uvedomila si, že má pravdu. Mala na to pomyslieť skôr.

– Pre istotu zazvoníme aj pri iných dverách, – dodal. – Nezaberie to veľa času. A potom pôjdeme.

– A čo ak nezistíme nič? – chcela vedieť.

Pozrel sa na ňu pohľadom, v ktorom bolo napísané: *Pozor, aby si to neprehnala.*

– Policajtom zavolám od rodičov, spýtam sa ich, čo treba podniknúť. Christine, viac nemôžeme urobiť. A pre takýto podfuk si nepokazím Štedrý večer.

– Ďakujem, – povedala.

Pokrčil plecami, pozrel sa do spätného zrkadla, potom otvoril dvere a vyšiel do chladnej noci. Zostal po ňom závan tepla a mužskej vône.

24. DECEMBER, 21:21. V Toulouse husto snežilo. Nočná obloha bola zamračená, na čoraz belších chodníkoch sa hmýrili siluety ľudí a presvitali vianočné dekorácie. Preladila na inú stanicu. Jej kolegovia z Rádia 5 pôsobili tak vzrušene, akoby mali oznámiť koniec sveta či tretiu svetovú vojnu. Sneh sa pod kolesami áut menil na kašu meňavo sfarbenú od výfukových plynov. Dolu pri Jolimonte sa SUV trochu kĺzalo, potom prešlo Pompidouovým mostom a popri oblúku knižnice Médiathèque. Okolo nich to všetko trúbilo, škerilo sa, vrelo. Akási zmes nabitá nedočkavosťou a všeobecným vzrušením. Aj v Géraldovi to vrelo, hoci to nedával najavo: meškali dve hodiny.

Znovu si pomyslela na list. Na osobu, ktorá ho napísala.

Pravdaže to nič neprinieslo: osamelí muži odišli na sviatky preč. Aj dvojice. V dome zostali len dve rodiny, z toho jedna so štyrmi deťmi: drobce boli rovnako vzrušené ako zvyšok obyvateľstva a vystrájali tak hlučne, že Gérald musel zvýšiť hlas a strčiť list pod nos rodičom. Zo začiatku muž ani žena nepochopili nič z toho, čo im rozprával. Keď im konečne svitlo v hlave načisto zamestnanej vianočnými prípravami, Christine zachytila v očiach ženy záblesk podozrenia voči manželovi. No jeho ohromenie sa zdalo úprimné. Druhá rodina bol mladý pár s jedným dieťaťom. Pôsobili jednotne a dôverne a na okamih si pomyslela, či raz tak budú vyzeráť aj ona so Géraldom. List ich naozaj šokoval. „Panebože, aké hrozné!“ zvolala mladá žena zjavne tehotná.

Christine si už myslela, že sa tá žena rozplače. Potom mlčky zišli so Gérardom dolu.

Tajne sa naňho pozrela. Šoféroval so zaťatými zubami. Odkedy vyrazili, nepovedal ani slovo. A na čele mal takmer bolestnú vrásku, ktorú mu tam niekedy vídala.

– Urobili sme, čo bolo treba, – vyhlásila.

Neodpovedal. Ani neprikývol. Na okamih sa naňho hnevala, že ju obviňuje. Veď to chcel urobiť on, či nie? Nemali sa skôr trápiť pre tú osobu, ktorú sa im nepodarilo zachrániť? Rozmýšľala, či je na príčine to, alebo či jej neprotirečí tým viac, čím sa ich vzťah stáva vážnejším. Nakoniec všetko zahladil úsmevom a dobrým slovom, no bolo zjavné, že od istého času sa jeho správanie zmenilo. A ona vedela odkedy. Odttedy, ako padlo slovo *manželstvo*.

Vianoce. Doriti. Náš prvý Štedrý večer. Dnes večer jeho rodičia a zajtra moji. Oblúbia si ho? A oblúbi si on ich? Nemala by si ho privádzať do takéhoto stavu: Géralda má každý rád. Jeho kolegovia, študenti, priatelia, jeho opravár, dokonca tvoj pes... Čo si si povedala po prvý raz na tej recepcii v Kapitole? Spomínaš si? Boli tam oveľa krajšie, zazobanejšie, štíhlejšie a určite aj skvelejšie, no oslovil teba a dokonca aj keď si ho odmietla, nevzdal sa. To pre teba zdvihol nos od pohára plného ľadu, rumu a veľkých štvrtiek zeleného citróna – caipirinha, akoby sa prebudil z dlhého sna. A potom povedal: „Váš hlas mi je povedomý... Kde som ho už počul?“ A počúval ťa, hoci si trochu dlho hovorila o svojej práci v Rádiu 5. Naozaj počúval... Chcela si byť zábavná, duchovná, ale nakoniec si takou vlastne nebola. On však pokladal všetko, čo si hovorila, za strašne zábavné a zaujímavé.

Géralda mal zrejme každý rád – ale jej rodičia neboli ako každý iný. Boli to Guy a Claire Dorianovci. *Dorianovci z televízie*. Majú si vás teda obľúbiť ľudia, ktorí sa rozprávali s Arthurom Rubinsteinom, Chagallom, Sartrom, Tinom Rossim, Gainsbourgom a Birkinovou, okrem iných...

Celkom správne, pridala sa akýsi hlas, ktorý sa za tie roky naučila potláčať a zároveň aj počúvať. Otec ho nebude ani zbožňovať, ani nenávidieť: bude mu to jednoducho jedno. Otec je človek, ktorého zaujíma jediné: on sám. Nie je len tak byť jedným z priekopníkov televízie – čo trávil všetok čas pred malou obrazovkou a potom sa naňho zabudlo. Otec je človek, ktorý sa permanentne ponára do nostalgie a spomienok, utápa svoj splín v alkohole a ani sa to nepokúša zakryť. No dobre – a ďalej? Otec je slobodný a ak mu to vyhovuje, môže si zbrať poslednú priamu linku svojej existencie. Ja mu však nedovolím, aby zbabral aj tú moju.

– V poriadku? – spýtal sa Gérald.

V hlase mu zaznel slabý náznak ľútosti. Prikývla.

– Chápem, že si sa cítila zle pre ten list...

Pozrela sa naňho. Znovu prikývla. Pomyslela si: *Pravdaže nie, nič nechápeš*. Spomalili, na autobuse si všimla veľký plagát. Reklamu na Dolce & Gabbana. Už ju videla inde v meste. Päť mladých silných mužov okolo ženy ležiacej na piesku. Svalnaté, lesklé, žiarivé telá. Krásne. Hypersexi. Zjavné sexuálne napätie. Muži s odhalenou hornou polovicou tela, jeden držal ženu na zemi za zápästia. Bránila sa. Márne. *Nejednoznačným gestom odmietnutia*. Celý vtip tejto ultra provokujúcej scény – ak sa vô-

BERNARD MINIER

bec dá hovoriť o vtipe, spočíval v tom, že bolo ťažké povedať, či tá žena súhlasí alebo nie. Na druhej strane bolo z obrazu úplne zrejmé, čo tá žena podstúpi. *Jasná provokácia pre otupených konzumentov*, pomyslela si. Christine kdesi čítala, že dvaja Francúzi z troch nedokážu rozoznať reklamu využívajúcu sexistické stereotypy. Verejný priestor je kŕmený ženskými telami: ženy na plagátoch – ženy ako náradie... Christine si pozvala do vysielania riaditeľku jedného združenia pre ženy v tiesni. Sedem dní v týždni dostávala telefonáty od bitých žien, od manželiek, ktoré sa nesmeli rozprávať so susedmi a ešte menej s inými mužmi okrem manžela, ktoré boli terorizované za presolenú či pripálenú večeru, ktoré mali na tele modriny a stopy po zlomeninách, ktoré nemali prístup k účtu ani k lekárovi, a ktoré, keď napokon našli odvahu a prišli do združenia, mali prázdny a uštvaný pohľad.

Raz, ešte v detstve, bola svedkom takej scény... Preto pokladala za potrebné pozývať do svojho vysielania silné ženy, ženy ako príklady: podnikateľky, umelkyne, političky, bojovníčky. A preto nikdy nedopustí, aby jej muž diktoval, ako sa má správať.

Si si tým istá?

Gérald si ju už nevšímal. Hľadel rovno pred seba ponorený do myšlienok, o ktorých nič nevedela. Kto bol autorom listu? Musí sa to dozvedieť.

2

Partitúra

SNÍVALO SA JEJ o jednej žene. Nepříjemný sen. Žena stála vo svetle mesiaca uprostred aleje z tmavých tisov, čo sa podobala vchodu do cintorína. Ďalej bolo vidieť akýsi portál z dvoch kamenných pilierov. Snežilo a noc bola veľmi chladná, no žena mala na sebe len ľahkú nočnú košeľu na ramienkach a odhalené plecia. Christine chcela vykročiť k cintorínu, ale žena jej prehradila cestu: *Nič ste neurobili*, povedala, *nechali ste ma padnúť*.

– Pokúšala som sa, – mrmlala vo sne. – Prisahám, že som sa pokúšala. Nechajte ma teraz prejsť.

No ako sa žena obracala, aby ju sledovala, hlava sa jej neskuťtočne otáčala a oči sa jej zaplnili atramentom. Na oblohe začal krúžiť obrovský kŕdeľ čiernych vtákov a strašne vrieskali, kým žena sa začala odporne hystericky smiať, na čo sa Christine zobudila. Srde jej bilo ako splašený kôň.

List...

Lutovala, že ho nechala v *crossoveri*: chcela si ho ešte raz prečítať. Zvážiť. Pokúsiť sa uhádnuť, kto ho napísal. A s akým cieľom. Na nočnom stolíku matne svietila lampa, slabé svetlo sa odrážalo na stropce. Cez odchýlené dvere lampa z chodby osvetľovala

dlážku v izbe. Vystrčila nohu spod prikrývky a pocítila chlad. V izbe bolo ako v ľadovni. Noc bola ešte schovaná za roletami, no zvonku už cez okná prenikal ruch – áut, skútrov a dodávok s tovarom. Pozrela sa na rádiobudík. 7:41... *Doriti! Nezobudila sa!* Odstrčila prikrývku a obzrela si prázdnu miestnosť, ktorá mohla byť aj hotelovou izbou. Miesto na spanie, nič iné. Napriek tomu ju tento byt, keď doň pred rokom po prvý raz vstúpila, očaril. Vysoké stropy a mramorový kozub v obývačke. Rovnako milovala aj túto štvrť, utajenú aj rozvetvenú, so stredovekými uličkami, s reštauráciami, bistrami, bio obchodíkom, práčovňou, vínnou pivnicou a talianskymi potravinami. Pravdaže, cena bola vysoká. Ale neľutovala. Vždy keď sa zobudila v tejto izbe, povedala si, že to bolo jej najlepšie rozhodnutie za posledné roky.

Na parketách zacupkali Iggyho labky, vyskočil na prikrývku, prišiel k nej a oblizol ju na líce. Iggy bol obyčajný bastard s karamelovou a bielou srstou, so špicatými ušami a s veľkými okrúhlymi hnedými očami, pripomínajúcimi jednu rockovú hviezdu – po ktorej mal meno. Zaklonil hlavu a sledoval ju; usmiala sa, naježila mu srst a vstala.

Navliekla si starý kašmírový rolák a hrubé vlnené ponožky a šla za ním do kuchyne a zároveň obývačky.

– Počkajte trošku, pán Chlpáč, – oslovila ho, keď pchal svoj panovačný ňufáčik do misky, kým mu tam sypala potravu z konzervy.

Miestnosť bola prázdna s výnimkou starej koženej pohovky, nízkeho stolíka z Ikey a plazmovej obrazovky na podstavci vedľa kozuba. Zariadený bol iba kuchynský kút. Uprostred trónil osamotený trenažér, vedľa boli položené činky. Christine večer rada

cvičila a pri tom pozerala televíziu. Aj teraz šlo ranné vysielanie, zvuk bol vypnutý. Podobne to bolo v noci, Christine nechávala televízor zapnutý. Na zemi pri kozube sa hromadili kopy kníh, novín a časopisov. Christine bola vychytenou moderátorkou v súkromnom Rádiu 5; mala na starosti vysielanie od deviatej do jedenástej každý deň okrem soboty – keď bolo vopred nahraté – a nedele. *Christinine rána* bol koktail informácií, hudby, hier a humoru – časom bolo informácií čoraz menej a humoru čoraz viac. Najneskôr o hodinu mala byť v štúdiu na vianočné vysielanie. Bude v ňom náležitá hudba – John a Joko zaspievajú *Happy Xmas (War is Over)* a Julian Casablancas *I wish It was Christmas Today*; niečo spontánne na zasmiatie, potom privíta psychológa, ktorý spomenie, aké je toto obdobie ťažké pre osamelých. Trochu rozčítania, ale nie priveľa: boli Vianoce a treba zostať v slávnostnom duchu.

Uvažovala, či by to nebola príležitosť povedať niekomu o liste. Priatelila sa s Berkowitzom. Chodil do vysielania raz do týždňa, najčastejšie v stredu, s výnimkou tohto týždňa, keď jeho 24-hodinovú kroniku preložili na Vianoce. Lebo bol dobrý. Lebo mal vo vysielaní úspech.

Áno, Berkowitz jej povie svoj názor na autentickosť toho listu. Možno aj bude vedieť, čo urobiť...

No možno by jej vyčítal, že vlastne nič neurobila – že pridlho čakala. Napokon ani Gérald, ani ona to neoznámili na polícii. Ona sa neodvážila ďalej kažiť večer. Géraldovi rodičia sa zjavne usilovali, aby bolo všetko dokonalé. Nijako sa nevyjadrili k dvoj-hodinovému meškaniu. Géraldov otec bol staršia verzia syna, model, ktorý sa v nasledujúcej generácii ešte vylepšil, no cha-

rakteristické nadčasové princípy boli prítomné už v pôvodnom *koncepte*: elegancia, robustnosť, sebakontrola, teplé gaštanové oči, priamy objímajúci pohľad, nenápadne zvodcovský temperament. Skvelý, no prísny duch. Necitlivý voči jemnosti, ľahkosti. S neprijemnou tendenciou prisudzovať ženám úlohu sprevádzať mužov.

Materinské gény si zrejme ťažšie prerážali cestu do synátorovej DNA, no Christine sa spytovala, či to, že matka sa nikdy neodvážila protirečiť jeho otcovi, že sa vždy pridala k jeho názoru, nevysvetľovalo Géraldove problémy s prijatím protichodného názoru najmä od budúcej ženy.

Zahrnuli ju darčekom. Dotykový tablet. „Dock“ umožňujúci napojiť jej telefón na reproduktory bez počítača (tušila, že tieto darčeky pochádzali od budúceho svokra, rovnako zaujatého technikou a vedou ako syn), pulóver (Géraldova matka). A zdalo sa, že ich nadchýna všetko, čo povedala. Iba Géraldove oči (viac ráz ho pristihla, ako sa na ňu pozerá, keď rozprávala) vyzerali o čosi kritickejšie.

Určite pre ten spor v aute... Mohla si trochu stíšiť...

Iggy sa hlučne krmil z misky a ona prešla za americkú kuchyňu, naliala si šálku kávy, pohár džúsu mango-marakuja a natrela si nízkotučné maslo na dva knäckebroty. Namočila ich do kávy a sadla si na kovovú barovú stoličku, keď sa v jej vnútri znova ozval hlas: *Ak si myslíš, že tvoji rodičia ti veci uľahčia, tak si naočisto slepá. Ty nikdy nebudeš ako Madeleine, Chris. Nikdy...*

Odrazu jej stiahlo žalúdok...

Detstvo: netrvá dlho, ale nikdy sa z neho neuzdravíme, pokračoval hlas. Zranené dieťa je stále tu, v nás, či nie, Christine?

To, ktoré sa bojí, keď sa stmieva... to, ktoré vidí, čo nemalo vidieť...

Na dlaždiciach pri nohách jej vybuchol pohár s džúsom, až sa strhla.

Zišla zo svojho bidla, aby pozbierala sklo. Do palca sa jej zapichol drobný úlomok žiariaci ako diamant a pocítila prudkú bolesť. *Doriti!* Prst jej začal krváčať. Krv sa miešala s rozliatym džúsom ako šťava z granátového jablka v koktaile. Cítila, ako sa jej rozbúchalo srdce. V ústach jej vyschlo. Na čelo jej vystúpil pot... *Dýchaj...* Neznášala pohľad na krv. *Dýchaj...* Berkowitz jej poradil cvičenie na brušné dýchanie. Zatvorila oči, spustila bránicu a nadýchla sa do brucha a hrudníka čo najviac, potom pomaly vydýchla. Postavila sa a trasúcou sa rukou si odtrhla kuchynskú utierku, nahrubo si obalila prst nepozerajúc sa naň. Potom schytila špongiu a naslepo utrela škvrnu na zemi.

Odvážila sa pozrieť. No hneď to oľutovala.

Hrubý obväz už bol nasiaknutý krvou. Prehltla. *Našťastie robíš v rádiu, nie v televízii.*

Nástenné hodiny.

Osem hodín tri minúty. *Hýb sa!*

Skočila do kúpeľne. Stiahla si pulóver a ponožky. Na strope blikala lampa: žiarovka čoskoro skončí. Každý okamih tmy pocítila ako silné škrabnutie na koži, každé zablikanie ako triesku do tela. *Fóbie*, ozval sa jej zúfalý vnútorný hlas. *Nielen z krvi, ale aj z čierneho, tmavého, ostrého, z ihl, injekcií, bolesti... Kenofóbia. Nyktofóbia. Algofóbia... Každá má názov. A najväčší strach: že sa zblázni. Z tých všetkých strachov. Aj to malo meno: psychofóbia – strach z duševných ochorení...* Podarilo sa jej zvlád-

nuť ich, udržať v rozumných hraniciach terapiami a uvoľňujúcimi liekmi, ale nikdy sa jej nepodarilo úplne sa ich zbaviť. Boli tam niekde prítomné a pripravené vynoriť sa. Začala zuby. To, čo uvidela, pretínané svetelným klamom, sa jej veľmi nepáčilo: tridsaťročnú ženu. Gaštanovohnedé vlasy s plavým prameňom pri tvári a za ušami krátke. Zelené oči. Nepochybne pekné. No črty časom stvrdli. A v kútiku očí malé, nenápadné vrásky. Telo však bolo rovnaké ako pred desiatimi rokmi: úzke boky a plochá hrud'. Spomenula si na jednu herečku zo švédskeho filmu: tvár zbrázdnená vráskami, no keď sa pred kamerou vyzliekla a ukázala nahá, jej oveľa mladšie, pevné telo s okrúhlymi krivkami akoby patrilo niekomu inému.

Vošla pod sprchu a palec si držala mimo prúdu vody. Teplá voda uvoľnila jej napäté svaly. Spomenula si na list. Na ženu, čo ho napísala. Kde je? Čo robí v tejto chvíli? Stiahlo jej brucho. O desať minút naposledy pohľadila Iggyho a s ešte vlhkými vlasmi zamkynala dvere.

– Dobrý deň, Christine, – pozdravila ju Michèle, susedka z chodby.

Obrátila sa k malej, výnimočne drobnej žene – musela vážiť menej ako päťdesiat kíľ, ktorá stála v tieni a hrdila sa na svoj vek pridlhými sivými vlasmi. Christine vedela, že je na dôchodku po štátnej službe a čosi v jej správaní, dikcii a pohľade na svet jej hovorilo, že to možno bolo školstvo. Odkedy bola Michèle na dôchodku, trávila dni bojom v združeníach za ľudí bez dokladov alebo za právo na bývanie a zúčastňovala sa na všetkých manifestáciách odsudzujúcich nedostatočne ľavicovú politiku vedenia mesta. Christine bola presvedčená, že ona i jej priatelia

za chrbtom kritizovali jej vysielania, kde poskytovala priestor odborárom aj zamestnávateľom, predstaviteľom mesta a dokonca aj miestnej pravici (jej samej sa to nepáčilo), keďže nájst seriózne subjekty bolo čoraz ťažšie.

– O čom budete dnes hovoriť? – pýtala sa susedka prekvapujúco silným hlasom.

– O Vianociach, – odvetila Christine. – Aj o samote, ktorú istí ľudia teraz pociťujú. Inak príjemné Vianoce.

Ihneď oľutovala ten ospravedlňujúci záver. Susedka na ňu nevľúdne zazrela.

– V tom prípade ste mali zájsť medzi osadníkov na Ulici Professeur-Jammes. Tam by ste videli, aké sú Vianoce pre rodiny, čo nemajú strechu nad hlavou ani nijakú budúcnosť v tejto krajine...

Daj sa vypchať, pomyslela si. Jej pygmejská susedka mala maličké ústa, no podľa nej z nich toho vychádzalo priveľa.

– Raz vás pozvem, nebojte sa, – zakončila a hnala sa dolu schodmi nečakajúc na výťah. – A budete sa môcť slobodne vyjadriť, sľubujem.

Studený vzduch vonku jej urobil dobre. Teplomer ukazoval okolo $-5\text{ }^{\circ}\text{C}$ a takmer sa natiahla na klzkom chodníku. Vzduch bol nasýtený výfukovými plynmi a iným znečistením. Na strechách parkujúcich áut, na okeniciach a smetných nádobách sa držal sneh, on tam však bol, na chodníku oproti, na svojom mieste. Uprostred kartónov. Aj v takom čase radšej spal na ulici, akoby mal ísť do útulku. Upieral na ňu svoje bledé prenikavé oči ako dve okná na tvári, ktorá sa podobala na cestnú mapu: život na ulici zanechal všade čitateľné znaky – vpadnuté oči, jazvy, nervózne tiky, alkoholické trasenie, chýbajúce zuby, prepadnuté

líca, predávkovanie či hlad, koža poznačená slnkom a nečasom, rozličné nečistoty. Vynáral sa z niekoľkých okrútených prikrývk. Brada, po bokoch biela a uprostred čierna, pôsobila ako srst' nejakého starého zvieraťa. Koľko mal rokov? Ťažko povedať. Medzi päťdesiatpäť a šesťdesiat... Niekoľko mesiacov spával pod krytým vstupom do domu oproti. Matne si pamätala, že sa tam zjavil na jar. Keď mala čas, zniesla mu teplú kávu. Alebo polievku. V to ráno nie. No aj tak prešla cez cestu s mincou v ruke, aj s vlhkými vlasmi.

– Dobrý deň, – pozdravil. – Dnes nie je najteplejšie. Dajte si pozor, aby ste sa nešmykli.

Načiahol ruku a z čiernej rukavice bez prstov sa vynorili takmer rovnako čierne prsty. Pod ním bola najmenej dvadsaťcentimetrová vrstva kartónov a plastových vreciek. Na chodníku sa usádzal sneh.

– Choďte si vypiť niečo teplé, – povedala.

Prikývol. Trochu zmraštil husté čierne obočie a v očiach sa mu zablysko. Na sluchách sa mu vzápätí vytvorila sieť čiernych vrások.

– Ste v poriadku? Vyzeráte ustarostená. Všetky tie starosti ťažia, však? Všetka tá zodpovednosť...

Musela sa usmiať. Spal vonku pri $-5\text{ }^{\circ}\text{C}$, nemal nič okrem zopár úbohých vecí napchaných v čiernych vreciach na odpadky, ktoré všade vláčil so sebou ako slimák svoj domček, nijakú rodinu ani strechu nad hlavou, a už vôbec nie budúcnosť – a on sa zaujímal o ňu... To ju prekvapilo, po prvý raz k nemu prišla s mincou. Spontánne začal rozhovor a ona zostala ako priklinčovaná na mieste, ohromil ju jeho jasný, pokojný a istý hlas. Typ

hlasu, aký rozoznáte aj v hluku konverzácie. Typ hlasu signalizujúci vzdelanie a vyššiu kultúru. Nikdy sa nestážoval. Často sa usmieval. Hovoril o počasí a o novinkách, akoby boli starí susedia. Dovtedy sa nikdy neodvážila spýtať sa ho, odkiaľ pochádza, ako tam prišiel a čo sa mu stalo. No sľúbila si, že to raz urobí – ak tam zostane...

– Naozaj tu chcete zostať? Nie je tu niekde útulok?

Nedôverčivo sa usmial.

– Útulky... Predpokladám, že ste tam nikdy nev kročili... Neberte to v zlom, len... to nie sú miesta veľmi... viete, čo chcem povedať. Nerobte si o mňa starosti. Mám tuhý koreň ako starý kojot. A prídu krajšie dni, treba len prežiť túto zlú chvíľu, moja pekná.

– Dovidenia večer, – povedala odchádzajúc.

– A vám pekný deň!

Vykročila k svojmu autu zaparkovanému v priľahlej ulici, našľapovala opatrne (*bola aj dojatá*). Otvorila dvere pre spolujazdca a z príručnej skrinky vzala rozmrazujúci sprej. V noci nepripadlo veľa snehu, vrstva na karosérii starého Saabu 9-3 bola nedotknutá. Obišla kapotu a stuhla. Ruky jej zostali visieť a takmer jej vyrazilo dych. Na prednom skle bolo prstom napísané:

PEKNÉ VIANOCE, ŠPINA VÁ ŠTETKA

Striasla sa. Poobzerala sa okolo. Dostala menší závrat. Znovu sa jej zmocnila panika. Ten zlomyseľný prst musel *vedieť*, že majiteľkou auta je žena.

BERNARD MINIER

Nastriekala na to sprej a vrátila ho do skrinky. Zamkla saab. Nemala čas ísť autom v tom snehu. Zamierila k najbližšiemu metru, dávala si pozor, aby sa nepokĺzla.

Meškala... Za sedem rokov sa jej to nestalo ani raz.

Ani jediný raz.

3

Zbor

8:37. Takmer behom vošla do brány Rádía 5. Budova, kde sídlilo Rádio 5 hore v Aleji Jeana-Jaurèsa, bola oveľa skromnejšia ako jej susedia, vysokí obri, ktorí sa podráždene skláňali nad tou maličkosťou s provokujúcim sloganom:

VEZMITE SI MOC, VEZMITE SI SLOVO

Vo vchode pri výťahoch panely hlásali, že Rádio 5 je podľa počtu poslucháčov druhým v oblasti Stredných Pyrenej, ktorá bola najväčšou oblasťou Francúzska s rozlohou väčšou ako Belgicko a podobnou Dánsku (pripojená mapa Európy). Skôr ako sa návštevníci dostali do redakcií a štúdií, už si uvedomili, aká dôležitá úloha sa tu uskutočňuje. *Keď je taká dôležitá, prečo je tak slabo platená?* Na prízemí kývla hlavou na pracovníčku na recepcii, keď potom vystúpila z výťahu na druhom poschodí, vrhla sa do malej presklenej miestnosti s automatmi na kávu a vodu a dala si espresso macchiato „100 % Arabica spravodlivý obchod“.

– Meškáme, – pošepkal jej hlas do ucha. – Treba sa poponáhľať. Šéf bude zúriť.

BERNARD MINIER

Známy parfum, *Malé večerné šaty* a čiasi prítomnosť za chrbtom – priveľmi blízko.

– Zaspala som, – odvetila a krémovala si pery.

– Hmm. Užili sme si, však?

– Cordélia...

– Nechce sa ti o tom hovoriť?

– Nie.

– Vieš, že si veľmi tajomná. Nikdy som nevidela takú tajnostkárku. Mne môžeš povedať všetko, veď vieš, Christine.

– Nezdá sa mi, nie.

– Už to ťaháme spolu desať mesiacov a ja neviem o tebe skoro nič. Iba že si pozitívna, pracovitá, prísna, inteligentná, ambiciózna baba. Schopná všetkého, aby sa vyšplhala. Napokon ako ja. S tým rozdielom, že mňa priťahuješ práve ty...

Otočila sa a ocitla sa zoči-voči meter osemdesiat vysokej osobe vážiacej do šesťdesiat kíľ.

– Vieš, že by som ťa mohla za to vyhodiť?

– Prečo?

– Za takéto reči: volá sa to obťažovanie.

– *Obťažovanie?* Och, panebože!

Mladá stážistka vyzerala šokovane, pery sa jej komicky zakrúhlili do O a ešte ich zvýraznili dve malé oceľové bodky v spodnej pere.

– Och, pane na nebi! Mám devätnásť rokov! Som stážistka! Zarábam mizerne! Hádam by si to neurobila?

– Nie si moja priateľka, len asistentka. A v tvojom veku som sa nemiešala dospelým do života.

Zdôraznila slovo *dospelí*.

– Časy sa menia, bejby.

Cordélia sa načiahla rukou okolo Christiny, aby vložila mincu do automatu. Stlačila *cappuccino*. Ich tváre sa takmer dotýkali. V jej dychu bolo cítiť kávu a tabak.

– Čo si si urobila s vlasmi? – spýtala sa Christine a ponáhľala sa vypiť horúcu kávu.

– Farba. Rovnaká ako tvoja. Páči sa ti to?

Dovtedy mala Cordélia platinovoplavé a čierne vlasy. Za uchom mala stále zastrčenú cigaretu ako starý šofér, okolo očí priveľa maskary a jej dlhé rukávy na tričku hlásali čosi ako *Even the Paranoid have Enemies*.

– Je dôležité, či sa mi to páči?

– Nemáš fantáziu, – odvetila mladá žena a odtisla sklené dve-re s hrnčekom v ruke.

– VIDELA SI, koľko je hodín?

Guillaumot, programový riaditeľ. Guillaumot pre rádio nepracoval: on sa s ním oženil. To znamená, že si vzal majiteľku Rádia 5 a potom sa stal programovým riaditeľom. Jeho šéfkou a osobou, ktorá mu dávala mzdu, bola tiež jeho žena. Nadobudol si žalúdočný vred a užíval sukralfát. Prišiel aj o vlasy a nahradil ich príčeskom hodným Beatles z roku 1963. Z pohľadu slobodných žien od dvadsať do šesťdesiat rokov bol všetko iné len nie príťažlivý. Dokonca bol aj trochu odpudzujúci. Ako miestnosť, kde sa dlho nevetralo. A stále vyzeral, akoby ho čosi neznáme ťažilo: možno to bola starosť o udržanie pri živote rádia, ktoré ponúkalo aj niečo iné ako len populárnu hudbu pre tínedžerov, možno snaha o obhájenie vedenia, ktoré čoraz viac kašľalo na obsah a čoraz menej na počúvateľnosť.

– Aj tebe pekné Vianoce, – odvetila a zamierila do hlučného redakčného oddelenia.

– Ako ďaleko sme s prehľadom tlače? – obrátila sa na Ilana. – Inak pekné Vianoce.

– Pekné, čo?

Ilan sedel za svojím stolom vedľa Christiny. Usmial sa na ňu. Potom ukázal na povystrihované články rozložené na stene ako hodiny, svietiace body mohli predstavovať sekundy.

– Je to hotové, – povedal. – Už čakáme len na teba.

Schytila marker a pero a rýchlo čítala. Ilan ako zvyčajne urobil dobrú prácu. „Toto je dobré,“ povedala, keď prebehla článok z *Parisien*, kde sa hovorilo o pôrodnici v Betleheme, ktorú spravoval jeden katolícky rád a ktorá prijímala 90 % palestínskych moslimských žien. Prebehla iné články. Anglickí lordi zavrhujú husáciu pečienku (so zvukovým podtextom *God Save the Queen* od Sex Pistols). Obrovská vianočná zoznamovacia akcia *speed dating* v Južnej Kórei („čo si všetci tí nezadaní pýtali od Santa Clausa?“). Zo dvadsať letov zrušených pre zlé počasie v Blagnacu („pred odchodom zavolajte svojim leteckým spoločnostiam“).

– Jedna stanica Rýchlej pomoci je ohrozená, nezaujímá ťa, že ju zatvorí? – vyštekol ktosi za ňou.

Otočila sa na stoličke. Riaditeľ informácií Becker. Premieriaval si ju zo svojej výšky meter šesťdesiat. Zavalitý, svalnatý, no pod hnedým pulóvrcom sa črtal aj tuk. Aj on strácal vlasy, ale nenosil parochňu. Becker, tak ako všetci novinári v rádiu, sa pokladal za výkvet svojej profesie, nazdával sa, že vykonáva vznešené poslanie, kým animátori boli v jeho očiach čosi ako cirkusanti, verejní zabávači. V jeho skupine nebola nijaká žena.

- Ahoj, Becker, aj tebe pekné Vianoce.
- Výrazy ako „solidarita“, „veľkodušnosť“, „vylúčenie“ nepatria do tvojho slovníka, Steinmeyerová? Alebo radšej hovoríš o zháňaní darčiekov a o najkrajších jasličkách?
- Toto vysielanie je v Concarneau, nie v Toulouse.
- Ach, áno? Ako je potom možné, že sa o tom hovorilo v žurnále jednej štátnej televízie? Pre tvojich poslucháčov to asi nie je dosť *fun*... Nič som nepočul ani o oprávnení predávať lieky na internete... ani o zákaze podávať alkohol mladým do 25 rokov...
- Teším sa, že počúvaš môj prehľad tlače.
- To nazývaš prehľadom? Ja to volám blamáž. Ten prehľad tlače by mali robiť skutoční novinári, – povedal a pozrel sa z Christine na Ilana, potom sa preniesol až na Cordéliu a tam sa zastavil. To je problém v tomto poondiatom rádiu: zabúda sa, že rádio, to sú predovšetkým informácie...

Nevzrušene za ním hľadela, ako odchádza. V Rádiu 5 to bolo rovnaké ako vo všetkých rádiách a televíziách na svete: vzťahy medzi oddelením informácií zodpovedným za program a vychytenými hlásateľmi boli často napäté, ba až nenávistné. Ponižovali sa, závideli si, urážali sa. A keďže internet poskytoval čoraz viac príležitostí na ubližovanie, konflikty sa znásobovali.

Vzdychla si, oprela sa na stoličku a obrátila k svojim asistentom.

- OK, ideme. Pripravení?
- Čo dáme ako úvodný titulok? – chcel vedieť Ilan.

Otočil sa. Videla jeho kipu, židovskú čiapku. Christine sa usmiala. Zo solidarity s kolegami si dal slávnostnú kipu so smajlíkmi.

BERNARD MINIER

– V Betleheme sa nenarodil len Ježiš, – odvetila.

Nadšene pokýval hlavou.

– Vlastne toto prišlo pre teba, – povedal.

Pozrela sa naňho. Hrubá obálka. V kúte kancelárie. Christine ju otvorila. Vnútri bolo CD opery. – *Trubadúr* od Verdiho. Neznášala operu...

– To musí byť pre Bruna, – povedala.

Bruno bol hudobný programátor.

– JE S NAMI doktor Berkowitz, neurológ, psychiater, etológ a psychoanalytik, autor mnohých odborných kníh. Dobrý deň, pán doktor. Dnes nám budete hovoriť o ľuďoch, pre ktorých sú Vianoce skúškou.

25. december, 9:01. V štúdiu psychiater čakal na Christininu otázku. Berkowitz bol profesionál s veľkými skúsenosťami vo vysielaní. Odborník na komunikáciu. Mal svoju prácu rád a bolo to cítiť. Jeho hlas svedčil o srdečnom človeku, o nespochybiteľnej autorite, a jeho slovník nebol ani priveľmi odborný, ani priveľmi rodinkársky. No predovšetkým vedel nadviazať kontakt s poslucháčom – akoby sa nachádzal v jeho kuchyni či obývačke, a nie za mikrofónom. Berkowitz bol dokonalý spoločník pre rádio a Christine vedela, že nedávno dostal ponuku zo štátneho vysielania.

– Pán doktor, – začala, – máme tu sviatočný čas. Svetlá, v očiach detí radosť... Nežiaria však len detské oči, dotýka sa to aj dospelých: prečo nás toto obdobie tak dojíma?

Sotva počúvala odpoveď. Na úvod hovorila pomaly, aby si poslucháč zvykol na jej hlas. Zachytila len útržky: „Vianoce nám

pripomínajú vlastné detstvo“; „fakt, že takmer všade na našej planéte miliardy ľudí slávia súčasne to isté, prináša vzrušujúci pocit, ubezpečenie, že sme navzájom spojení“; „je to podobný pocit spojenia ako na veľkých športových podujatiach, prípadne pri takých hrozných udalostiach, akými sú vojny“. Všimla si, že v jeho hlase bolo cítiť spokojnosť samého so sebou. A už sa sústreďovala na nasledujúcu otázku.

– Môžete nám vysvetliť, prečo toto obdobie, pre väčšinu z nás zdroj radosti, je pre niektorých zdrojom zúfalstva a problémov?

To nebolo zlé.

– Je to paradoxne preto, že sa ľudia cítia spojení jedni s druhými a tí, čo sú sami, silno pociťujú svoju vylúčenosť, – odpovedal so starostlivo odmeraným súcitom. – Dnes rodinné zväzky nezaberajú také miesto ako predtým. Mnohé rodiny sú odlúčené, nielen geograficky, ale oddeľuje ich aj systém hodnôt. V ordinácii mám pacientov, u ktorých sa už mesiac pred Vianocami prejavujú znaky nervozity, a ako sa Vianoce blížia, sú čoraz nervóznejší. Netreba zabúdať, že v tomto čase naše zmysly dráždia výklady obchodov, dekorácie na uliciach, reklamy... Naše podvedomie priam bombardujú rozličné podnety. Pre človeka, ktorý Vianoce nemá rád, lebo vie, že bude sám, že zažil odlúčenie či smútok alebo že nemá peniaze, sú tieto podnety stálym prameňom konfliktov medzi zdôrazňovaním veselosti a jeho reálnou situáciou. A navyše Vianoce vyvolávajú na povrch nielen všetky radosti, ale aj tie z detstva.

Pri týchto slovách sa jej v bruchu čosi zachvelo.

– Pravdaže, nemôžeme jednoducho 23. decembra zaspať a prebudiť sa 2. januára, – poznamenala. No čo predsa len môžu títo ľudia urobiť, aby neboli priveľmi deprimovaní?

– Predovšetkým sa usilovať, aby v ten večer neboli sami. Je možné vytvoriť si náhradnú rodinu. Namiesto rodiny osláviť Vianoce s priateľmi či so susedmi, s ktorými si rozumiete. Ak vás majú vaši blízki radi, určite vás radi pozvú. No musia vedieť, že ste sami: nehanbite sa im to povedať. Môžete prejavíť aj svoj altruizmus, solidaritu: to vám poskytne veľké zadosťučinenie, že ste užitoční, že ste urobili niečo vhodné pre taký večer. Rôzne združenia, potravinové banky, centrá pomoci pre bezdomovcov vždy potrebujú dobrovoľníkov. A ak nie, môžete niekam odísť. Odíďte, ak to je možné. Upriami to vašu pozornosť na nové veci.

Odísť... Radšej odísť a neukazovať sa rodičom. Vianoce, jedlo... Psychiatrovi slová do nej padali ako mince do pokladničky v kostole.

– A je niečo, čo by sme mohli urobiť *my* pre tých, ktorí nemajú ani prostriedky, aby odišli, ani priateľov, ani silu či zdravie, aby robili dobrovoľníkov? – spýtala sa zrazu a stiahlo jej hrdlo.

Dokelu, čo to s ňou je? Znovu uvidela tú ženu zo sna: *Nič ste neurobili.*

– Určite, – odvetil Berkowitz a pozrel sa jej rovno do očí, ako-by pochopil jej rozrušenie. *Vždy sa dá niečo urobiť...*

Za sklom oddeľujúcim štúdio od kabíny technika sa režisér Igor, tridsiatnik s bradou a dlhými masťnými vlasmi, sklonil k svojmu mikrofónu.

– Trochu rýchlejšie, – povedal do slúchadiel.

Psychiater prikývol. Obrátil sa ku Christine.

– Musíme si viac ako kedykoľvek inokedy všímať známky depresie... Osamelého suseda... Dvojzmyselné slová, čo môžu byť volaním o pomoc...

Nechali ste ma padnúť, opakovala žena vo sne. Miestnosť – klietka štyri krát štyri metre so sklenou stenou oddelujúcou ju od technickej kabíny a s ďalšou, zaplnenou policami, redakciou, bez prístupu vzduchu, iba s klimatizáciou – sa jej odrazu zdala utláčajúca. Zdalo sa jej, že teplota v štúdiu stúpa.

Berkowitz hovoril...

Hľadel na ňu...

Úzke pery sa mu pohybovali. No ona ho nepočúvala.

Počula iný hlas...

Nič ste neurobili...

– Desať sekúnd, – oznámil Igor do slúchadiel.

Takmer si nevšimla, že psychiater skončil. Na pol sekundy vypadla. V porovnaní s dňom či s celým životom to nič neznamená. No pre poslucháčov to je večnosť. Igor za sklom na ňu upieral pohľad. Podobne Berkowitz – ten sa v tom okamihu podobal na hráča rugby, ktorý zúfalo čaká, že sa jeho partner postaví do pozície, aby prijal loptu.

– Uch, ďakujem, – povedala. – Teraz prejdeme... uch... k otázkam poslucháčov.

9:21. Očervenela, pozrela na svoj Mac, kým zmätený Igor pustil jingle. Na obrazovke blikali od nedočkavosti traja poslucháči: linka 1, linka 2, linka 3. Prišli aj esemesky. Poslucháči mohli klásť otázky týmto kanálom, mohli nechať odkaz alebo sa spýtať priamo. V tom prípade si ich najprv prevzali koordinátorky, posúdili kvalitu komunikácie, dôležitosť otázok, schopnosť vyjadrovať sa a poslali Christine krátke komentáre.

Tá hneď prevzala číslo 1 zo zoznamu. Tridsaťpäť rokov. Architekt. Slobodný. Koordinátorka oznamovala s nadšením: „Inteli-

gentný, otázka vhodná, hlas príjemný, ľahko sa vyjadruje, slabý akcent: dokonalý“. Ako zvyčajne si ho nechala na koniec. Pokynula Igorovi, aby otvoril linku 2.

– Prvá otázka, – povedala. – Víťame Reine. Dobrý deň, Reine. Bývate vo Verniolle, máte štyridsaťdva rokov a ste učiteľka.

Poslucháčka na linke 2 poskytla zopár životopisných údajov, ako to od nej žiadali, potom sa opýtala. Psychiater sa vyžíval v odpovedi. Hlas mu príjemne priadol. Christine bude ľutovať, keď odíde do štátneho vysielania.

Potom požiadala psychiatra, aby odpovedal na jednu esemesku. A dala slovo Samii z linky 3.

– Ďakujem, – povedala Christine, keď psychiater skončil. – Posledná otázka? Mathias, ste na rade.

Číslo 1.

9:30.

Kývla, aby otvorili linku.

– *Neprekáža ti, že si niekoho nechala zomrieť?*

Na okamih zostala ako prikovaná na mieste. Hlas bol silný a vtieravý. Nízky, teplý a hlboký, trochu so zvýraznenými sykavkami. Pripomínal ústa schopné šepkať do ucha dôvernosti alebo hrozby – a osobnosť schopnú ich vykonať... *Čosi plazivé a klzké...* Nevedela prečo, no zdalo sa jej, že ten typ hovorí v tme, v tieni. Prebehla ňou triaška a spytovala sa, či to jej mozog nedeformuje bezvýznamné slová. Ale nie, lebo hlas pokračoval:

– *Hovoríš o solidarite, ale ty si niekoho nechala spáchať samovraždu na Štedrý večer. Niekoho, kto ťa prosil o pomoc.*

Strela sa s pohľadom psychiatra. Len otvoril ústa a zatvoril ich, nepovedal nič.

– Aká... je... vaša... otázka?

Akoby to nehovorila ona. Bezvýrazný hlas. Nie ten ohybný a poslušný, trochu eroticky znejúci nástroj, aký bežne používala.

– Čo si to za človeka?

Spotili sa jej ruky. Za sklom videla Igorove vyvalené oči a pred nimi svoj ohúrený výraz. Nakoniec zdvihla ruku, aby prerušil linku.

– Takže... ďakujem... ďakujem aj doktorovi Berkowitzovi, že nám objasnil veci. Všetkým vám želám pekné Vianoce.

Koniec a skladba *Notion* od Kings Of Leon. Zničená sa hodi-la na sedadlo, akoby jej v žilách prestala kolovať krv. Dusila sa. Malý priestor štúdia ju ťažil, ešte v nej rezonovali mužove slová.

Videla, ako sa Igor sklonil nad mikrofón, a v slúchadlách sa ozval jeho hlas:

MOHOL BY MI NIEKTO POVEDAŤ, ČO MÁ ZNAMENAŤ TENO BORDEL? CHRISTINE, PANEBOŽE, SNÍVALA SI ČI ČO?

MALA SI HO hneď zrušiť, – povedal programový riaditeľ vy-čítavo. – Hneď na začiatku. Keď ti tykal. Nemala si si ho nechať vo vysielaní.

Guillaumot na ňu zazeral. Jeho hlas k nej prenikal ako cez filter, cez hrubú vrstvu otupenia. Akoby jej mozog bol vystla-ný tým istým špeciálnym neprenikavým materiálom ako steny štúdia. Na mikrofóne mala tlačidlá na zapnutie a vypnutie, plno tlačidiel bolo aj na pulte v technickej kabíne na miešanie zvukov, púšťanie hudby, reklamy, pridávanie zvukových efektov, ale ne-bol tam žiaden, čo by vypol hluk v jej hlave.

BERNARD MINIER

– Christine, čo je dnes s tebou? – spýtala sa koordinátorka Salomé. – Bolo to ako na trhu.

– Akože?

– Nesprávala si sa... Doriti, mala si hrozný výpadok...! Pôsobila si *neprítomne*! (Za okuliarmi jej odsudzujúco svietili oči.) Drahá, nezabúdaj, že si obrazom tejto stanice. Či skôr jej hlasom. Poslucháči si musia predstavovať nadšenú, pozitívnu, profesionálnu osobu... *nie niekoho, kto na to kašle a má rovnaké problémy ako oni!*

Tá nespravodlivá poznámka ju zobudila.

– Ďakujem, no robím to už sedem rokov. Zasekla som sa jediný raz... A vlastne, kto pustil toho chorého človeka do vysielania...?

V očiach Salomé sa zablysla zúrivosť. Bolo to vybočenie. Že by to súviselo...

– Mohla by som... vypočuť si to znova? – spýtala sa.

Všetky vysielania sa nahrávali. A mesiac sa zachovávali. A posielali do CSA, rady pre audiovizuálne vysielanie. Všetky incidenty sa potom posudzovali.

– Čože? – zvolal Igor a pohodil hlavou, aby si z tváre a brady odstránil dlhé vlnité vlasy. – Panebože, a načo?

Programový riaditeľ hodil na Christine podozrievavý pohľad.

– Poznáš tú osobu? Máš predstavu, čo chcel tou historkou o samovražde povedať?

Pokrútila hlavou. Cítila na sebe ich pohľady.

– Máme zaznamenané jeho telefónne číslo. Oznámime to polícii, – povedala Salomé.

– A čo ďalej? Čo urobia? Zatknu ho *pre rozhlasový trestný čin*? – ironizoval Igor. Na to zabudnite... Je to len ďalší šílenec.

Čo hovoril už Audiard? „Šťastní sú blázni, lebo umožňujú, aby sa ukázalo svetlo.“

– Ja to beriem veľmi vážne, – zopakoval programový riaditeľ.
– Panebože, bolo to vianočné vysielanie! A nejaký chlapík nás rovno v ňom obvinil, že sme niekoho nechali spáchať samovraždu! Pred päťstotisíc poslucháčmi.

GÉRALD?

– Chris? Čo sa robí? Máš čudný hlas.

Stála pred automatom na kávu, mimo redakcie. Nezažala svetlo, hoci tam bolo prítmie. Zvonka prenikal cez okno len svit od snehu a odrážal sa na skle prístroja. Stretla sa s Beckerom, ktorý sa na ňu sladko usmial, až verila, že naozaj počúval vysielanie.

– List? Ešte ho máš? – spýtala sa do telefónu.

– Čože?

Na druhom konci vycítila prekvapenie aj podráždenie.

– Áno... aspoň si myslím.

– A kde?

– Musel zostať v príručnej skrinke. Panebože, Chris, nehovori mi, že...

– Si doma?

Vycítila, že váha.

– Nie, nie, som v kancelárii.

Na okamih zaváhal a hlas mu zaznel neprirodzene. Akoby mal klamať a nakoniec to odmietol. Spustil sa u nej poplach. Už sa naučila rozoznávať Géraldove malé klamstvá, ako vtedy, keď si chcela nahráť nejaký film a zistila, že on si nahral večerné porno.

BERNARD MINIER

Tvrdil, že to bol omyl, že si chcel nahráť niečo iné. No vedela, že to nie je pravda.

– V kancelárii? Na Vianoce?

– Ja... musel som si vybaviť niečo súrne... Chris, si naozaj v poriadku?

– Nezabudol si, že o dve hodiny máme byť u mojich rodičov?

V telefóne sa ozval posmešný smiech, znelo to ako kýchnutie.

– Chris, na také niečo sa nezabúda.

4

Barytón

KLIK... NEBOLA SI ISTÁ. Tým, čo videla. Záblesk. Autosugescia. Naozaj? Klik. V mysli preberala každý detail. Ako fotoaparát. Klik. Klik. Napokon celá scéna. Klik. A vždy sa dostala na to isté miesto. Ako kamera v starých nemých filmoch z rokov 1920, keď sa roztrasený, poskakujúci záber, plný svetielkovania a strihov, približoval na...

... *ich ruky.*

Potom tmavú obrazovku jej mysle zaplavili dialógy: *Ich ruky, videla si ich, áno či nie? Boli položené jedna pri druhej. Blízko, veľmi blízko, keď si otvorila dvere... No ako blízko? Keď prechádzala prázdnyimi chodbami Ústavu letectva a vesmíru a keď otvorila dvere, pospevovala si Driving home for Christmas od Chrisa Reu, čo už nikto nespieval. Na bielej vetrovke ešte mala snehové vložky. A líca červené od zimy.*

– Ahojte, – povedala dosť hlúpo, keď ich uvidela.

Ak bola prekvapená, že vidí Denisu, rovnaký údiv mala v očiach aj tá. A aj Gérald. Potom si čosi všimla. Nižšie. Ich ruky... Držiace sa okraja stola, jeho ľavá, silná a opálená ruka, veľmi blízko pri jej jemnej, elegantnej pravej ruke s pestovanými

nechtami... Nevedela povedať, kto prvý odtiahol ruku: iba zachytila ten okamih. *Držali sa za ruky, keď vchádzala do miestnosti?* Nebola si istá. Bola si však istá ich rozpakmi... Pravdaže to nič neznamenalo, pokúšal sa presadiť jej najrozumnejší hlas. Ak by sa ona nachádzala v miestnosti tak blízko pri nejakom mužovi a nečakane by vošiel Gérald, tiež by sa necítila vo svojej koži. Áno. Ibaže to sa ešte nikdy nestalo. Ibaže to nebolo po prvý raz, čo boli tí dvaja tak blízko pri sebe, na večierku či na opekačke. Ibaže oni boli sami v takmer prázdnej budove. Na Vianoce. A nemuseli tam byť. Christine sa rozhodla Géralda prevkapiť, a bolo to naozaj prevkapienie: pre všetkých...

– Ahoj, – povedala, nič iné.

A bola ticho.

Cítila, ako jej do líc stúpa červen. Akoby pristihli ju. Ale pri čom? A možno to bol iba rozdiel medzi vonkajším chladom – vrátane v jej aute s pokazeným kúrením – a teplotou na chodbe.

Veď aj zaklopala. Nevdojak zaregistrovala čas na nástenných hodinách: 12 hodín 21 minút.

– Dobrý deň, Christine, – povedala Denise. – Ako sa máš?

Denise možno mala nemoderné meno, no to bola na nej jediná nemoderná vec. Mala dvadsaťpäť rokov. Bola skôr menšia, ale veľmi pekná, úsmev ako z reklamy na zubnú pastu a mozog doktorandky. A hlboké, pôvabné oči farby Géraldovho obľúbeného nápoja. Oči farby *caipiriny*. Bez ľadu... Gérald bol vedúci jej doktorandskej práce v Ústave. Christine mala vo zvyku zaraďovať Géraldových priateľov do troch kategórií: neškodní, zaujímaví, nebezpeční. Denise potrebovala zvláštnu kategóriu: nesmierne zaujímavá (vôbec nie neškodná) a *veľmi* nebezpeč-

ná... To ako sa mám mať? Nájdem ťa samu s mojím budúcim manželom na Vianoce v prázdnej budove, hoci by ste každý mali byť inde, a tak blízko pri sebe, že keby bol sedel, ty by si mu bola určite na kolenách, stále sa tváriš ako usilovná doktorandka, čo on pokladá za čisté a jednoduché zaujatie: tak ako to funguje?

No jej triezvy zmysel jej hovoril, aby pribrzdila.

Gérald pravdepodobne nevnímal situáciu takým spôsobom – muži nikdy nevidia veci takto. Ukradomky sa naňho pozrela. Vyslal k nej úsmev, ktorý mohla definovať jediným výrazom – *relax*. Vedel ju totiž upokojiť a zohriať, ale tentoraz nie. Veru nie. Tentoraz si všimla, že úsmev nie je uvoľňujúci, no skôr automatický – iba reflex tvárových svalov. A poznačený nervozitou; či podráždením?

– Nemali sme sa stretnúť u tvojich rodičov?

Akoby to bol signál, Denise odišla od stola predvádzajúc svoje pekné ramená.

– No dobre, ja odchádzam. Neexistuje len práca... A napokon to môže počkať do stredy. Pekné Vianoce, Christine. Pekné Vianoce, Gérald.

Ešte aj hlas mala dokonalý. Trochu chrapľavý a zastrený, presne ako treba. Odpovedala jej to isté, hoci vo svojom vnútri jej ich pekné neželala. Hľadela za ňou, ako odchádza, všimla si jej dokonalý zadok v obtiahnutých rifliach. Takisto dokonalých. Cez dvere počula, ako sa na dlhých chodbách dokonale tichého ústavu ozýva klopkanie jej podpätkov.

– O čo ide? – spýtal sa. – Ešte stále o ten list?

Vyzeral podráždený. Teraz boli pred ním iné problémy. *Pribrzdi...*

BERNARD MINIER

– Máš ho?

Mávol rukou.

– Už som ti povedal, asi zostal v skrinke. Nekontroloval som to. Môjtybože, Christine, nebudeme to znovu otvárať!

– Je to len chvíľka. Zanesiem list na komisariát a potom sa stretneme u mojich rodičov, ako sme sa dohodli.

Rezignovane vstal od stola, vzal si vlnený kabát a šál.

– Nezdá sa ti, že zachádzaš príďaleko? – spýtal sa, keď prechádzali chodbou.

– Čo tu robíš na Vianoce? – musela sa spýtať.

– Čože? Bolo treba čosi vybaviť...

– A príčinou toho čosi bola Denise?

Uniklo jej to a už to ľutovala.

– Čo tým chceš povedať?

Keby bol jeho hlas teplomerom, ortuť v ňom by bola závratne klesla.

– Nič...

Potisol presklené dvere na parkovisko. Ovanul ich silný vietor so snehom.

– Len to dokonči. Čo naznačuješ?

Bol trochu nahneváný. Gérald sa nahneval, vždy keď sa cítil pristihnutý.

– Nič nenaznačujem. Len sa mi nepáči, ako sa okolo teba krúti.

– Denise sa okolo mňa nekrúti. Som vedúci jej práce. A Denise je nadšenec. *Tak ako ja*. To by si mala predsa pochopiť: aj ty máš rada svoju robotu, nie? Máš svojho asistenta, toho... Ilana, ktorý ti žerie z ruky. A ty si tiež pracovala cez Vianoce, ak sa nemýlim!

Argumenty na seba nadväzovali, no také uvažovanie bolo trochu scestné, uvedomovala si to, a aj tón bol trochu zvýšený. Otvoril crossover, zohol sa dnu a zdvihol sa s obálkou v ruke; od vetra mu šál tancoval pred okuliarmi.

– Tak sa o chvíľu uvidíme, – povedal sucho.

Odišiel smerom k budove. Odomkla saab a sadla si. Vnútri bolo chladno. Cez džínsy cítila studenú kožu sedadla. Zapla kontakt a ozvalo sa rádio aj syčanie kúrenia. Lou Reed spieval, že to je dokonalý deň, ešteže čo.

Zapla svetlá, stierače, aby odstránili tenkú vrstvu snehu na prednom skle, a pozrela sa na zadné sedadlo, kde sa kopili darčeky. Predchádzajúci deň zašla do viacerých butikov aj veľkých obchodov. Matke kúpila teplý a elegantný zimný kabát, Géraldovi kazetu Kubrickových filmov s bonusom *The Stanley Kubrick Archives*, sebe kúpila zvodnú súpravu (keď ju skúšala v kabínke a obzerala sa v zrkadle, s rozžiareným úsmevom si predstavovala, ako sa Gérald zatvári, keď ju v tom uvidí, no odkedy videla Denise, už nebola taká nadšená). Darček pre otca hľadala dlho. Spomenula si, že pred dvoma rokmi jej on daroval pero, a tak sa nakoniec rozhodla pre tablet – najlacnejší.

Na požiadanie matky nakúpila aj ustrice, figy, parmezán, vianočné koláčiky s presladeným ovocím, biele dezertné víno do husacej pečienky a „kávu k sviatočnému jedlu“. Predstavila si girlandy, sviečky, v kozube jabloňové a dubové drevo, a tak ako každý raz za tie roky, čo navštevovala rodičov, bolo jej zle od žalúdka. Potom si všimla Denisino auto, červené a biele mini, ešte stále na parkovisku... Zmocnil sa jej menší závrat.

Pozrela sa k budovám.

Jeden hlas jej hovoril, aby počkala, kým vyjdú, no druhý, mocnejší, jej naznačoval, aby nič nerobila a odišla z bojiska. Rozhodla sa pre ten druhý. Pomaly odchádzala po tenkej a klzkej vrstve snehu na parkovisku. Ten druhý hlas jej vyčítal nedostatok dôvery: namýšľala si. Nemala dôvod žiarliť. Denise nebola ani prvá, ani posledná, čo sa krútili okolo jej chlapa.

Musí sa naučiť dôverovať druhým. A najmä jemu.

Veľmi dobre vedela, odkiaľ pochádza tá nedôvera: ako niekomu dôverovať, keď vás zradila jediná osoba ne svete, ktorá to nemala urobiť? Áno. Odtiaľ to pochádzalo. Z tej čiernej diery, čo tak dlho pohlcovala svetlo. Prítomnosť Denise v Géraldovej kancelárii nič neznamenalala. Pravdaže nič. Iba jej v najhoršej chvíli pripomenula nedostatok dôvery. Boli predsa na pracovisku, nie v hotelovej izbe či v aute zaparkovanom niekde v lese. *Panebože, pracovali spolu! To predsa nie je chyba tvojho chlapa, ak jeho najlepšia výskumníčka je taký kanón. Skvelá. A sympatická... A nebezpečná...*

Klamstvo, odpovedal druhý hlas, ten, čo zdedila z čiernych rokov: Nenahovárať si rozprávky, moja pekná. Videla si ich ruky, áno či nie? Vnútri si dobre uvedomuješ, že to nie je otázka dôvery, nie je tak, Christine? Nie, je to iné: znovu sa nechceš pozrieť do očí pravde.

– PREČO STE ČAKALI?

Policajt sa na ňu pozeral. S nepreniknuteľným výrazom. Iba jeho prsty žmolili kravatu. Ušmudlanú. Váhala.

– Bol Štedrý večer. Ja... mala som ísť po prvý raz k snúbencovým rodičom... Nechcela som prísť neskoro.

– V poriadku. (Pozrel sa na hodinky.) No je 13:15. Mali ste prísť skôr.

– Pracujem v rádiu. Ráno som mala vysielanie. A tu už čakám štyridsať minút.

Spozornel.

– Čo robíte v tom vysielaní?

– Moderátorku.

Usmial sa.

– Zdalo sa mi, že som váš hlas už niekde počul... O polhodinu mám schôdzu a nanešťastie nemám pre vás veľa času.

Pozornejšie sa zahľadel na list pred sebou. Akoby to, že je verejne známou osobou, zmenilo situáciu.

– Čo si o tom myslíte? – spýtala sa, keď sa ticho predlžovalo.

Pokrčil plecami.

– Neviem. Nie som psychológ. V každom prípade sme včera večer nezaznamenali nijakú samovraždu. Ani dnes ráno. Ak vás to upokojí...

Vyslovil to, akoby hovoril o obyčajnej lúpeži či krádeži kabelky.

– Ten list sa mi zdá čudný, – dodal napokon. – Čosi v ňom neseďí.

– Akože?

– Neviem... Ten tón... Nevyzerá to dôveryhodne. Kto sa takto vyjadruje? Kto volá o pomoc takýmto spôsobom? Nikto...

Uvedomila si, že má pravdu. Aj ona pociťovala to isté, keď si list prečítala po deviaty či desiaty raz. Čudný pocit čohosi nezvyčajného v texte, akejsi anomálie, či dokonca inej hrozby ako samovraždy.

BERNARD MINIER

Uprene na ňu hľadel.

- A čo ak ten list nedali do vašej schránky omylom?
- Čo tým chcete povedať?
- Nechcela tá osoba, čo ho napísala, aby ste si ho prečítali vy?

Zachvela sa.

- To je absurdné... Vôbec neviem, o čom to hovorí.
- Stále na ňu hľadel. Skúmavými policajtskými očami.

- Ste si tým istá?
- Áno!

Zložil list.

- Sú na ňom aj iné stopy okrem vašich?
- Môjho snúbenca. Tak sa ním budete naozaj zaoberať?

Pozrel sa na ruky a znovu sa na ňu zahľadel.

- Uvidím, čo sa dá urobiť. A ako sa volá to vaše vysielanie?

Žeby flirtoval? Hľadala mu na ruke obrúčku. Nemal.

- *Cristinine rána*. Na Rádiu 5.

Pokýval hlavou.

- Ach, áno. Mám rád to rádio.

5

Concertato

GÉRALD, VYSVETLITE NÁM, v čom spočíva vaša práca.

Matkine modré dúhovky. Nadovšetko zvedavé. Ako vtedy, keď uvádzala vysielanie na 1. kanáli, kde prijímala významné osobnosti – hercov, politikov, šansonierov, mysliteľov. V tom čase nie toľko komikov. A televízne reality šou – tie stoky pod šírym nebom – ešte neexistovali.

Christine si ich obzerala. Svojich dokonalých rodičov. Sedeli vedľa seba na pohovke a držali sa za ruky ako v prvý deň aj po štyridsiatich rokoch manželstva. U Steinmeyerovcov sa udržoval dokonalý obraz. Dokonalý detail. Ešte aj ich oblečenie bolo zladené: nohavice a košele takmer rovnakej farby, bezchybne vyžehlené, súlad v obliekaní, v stravovaní, v umení... Christine si u Géralda všimla ľahké zaváhanie, keď začal vysvetľovať, podľa neho jednoducho a didakticky, ale vyznelo to nudne.

Určite si neočakával, že sa na rodinnej úrovni ocitneš ako pred kamerami v televízii: je to moja chyba, mala som ťa na to upozorňiť. Dokelu – a ja som ťa chcela prekvapiť...

– No toto všetko sa vám musí zdať nudné, – uzavrel a očervenel.

BERNARD MINIER

– Hoci, to musím priznať, moja práca ma v každom prípade nadchýna, – dodal.

Preboha, Gérald! Kam sa podel tvoj prekliaty zmysel pre humor?

Pozrel sa na ňu, akoby hľadal oporu. Matkin zhovievavý úsmev. Ten Christine poznala. Spoznala aj pohľad, akým sa na ňu matka pozrela. Bol to pohľad, akým by sa bola pred dvadsiatimi rokmi vo svojom vysielaní *Nedeľa na jednotku* obrátila na pozvaného, ktorému chýbala charizma. To sa začínalo každú nedeľu o piatej popoludní. Matka potom prešla akýmsi prázdny obdobím, neskôr viedla zanikajúci týždenník, ktorý s nástupom internetu postupne skončil, keďže mnohí ľudia si začali myslieť, že papieroví žurnalisti sú neschopní alebo kúpení a že trojriadková správa získaná zadarmo alebo krátky príspevok na tweeteri je všetko, čo ich mozog potrebuje ako duševnú potravu.

– Nie, nie, nie, – horlivo klamala matka. – Pokladám to za skutočne vzrušujúce (vždy sa treba mať na pozore pred ľuďmi, ktorí len tak pre nič za nič používajú výrazy *skutočne*, *úprimne*, *čestne*: predsa to ju naučila práve ona). Hoci musím uznať, že som všetko nepochopila. Na čo čakáš a kedy ho pozveš do svojho vysielania, drahá?

Na oboch stranách vybuchol chápavý smiech. *Aby poslucháči pospali?* pomyslela si Christine. *Nie, to bolo kruté...*

A čo na to otec? Usmieval sa. Pokyvoval hlavou. S neprítomným pohľadom sledoval konverzáciu.

– Ja... to víno je výborné, – povedal Gérald.

– Áno, – prisvedčila matka. – Drahý, Gérald má skutočne pravdu, tvoje víno je hotový zázrak.

– Grand-Puy-Lacoste 2005, – lakonicky odvetil otec.

Sklonil sa a dolial im. Christine sa spytovala, kedy začne hovoriť o Madeleine. A ako túto tému uvedie. Pretože skôr či neskôr to urobí. Hoci len tak mimochodom, nejakou narážkou – rozochveným hlasom. Bolo to také isté ako vianočná morka. Madeleine zomrela pred devätnástimi rokmi. Odvtedy jej otec nosil smútok. Neprestajný, permanentný, takmer profesionálny. *A aká je vaša profesia? Bol som novinárom, spisovateľom, pôsobil som v rádiu aj v televízii, určite ste počuli o tom vysielaní.* Veľký Chambard... *A čo dnes? – Smútok a zasa smútok...* Jeho stĺpec vo Wikipédii hovoril, že Guy Dorian, pravým menom Guy Steinmeyer, je francúzsky spisovateľ a novinár, narodený 3. júla 1948 v Sarrance (Atlantické Pyreneje), ktorý dvadsať rokov moderoval najslávnejšie každodenné rozhlasové vysielanie vo Francúzsku, čo vzniklo 6. januára 1972 a dosiahlo počet 6 246. Za ten čas sa rozprával so všetkými francúzskymi umelcami, politikmi, športovcami, vedcami – dokonca s tromi prezidentmi, z toho s dvoma úradujúcimi. (Christine si z toho množstva mien niektoré pamätala: Brigitte Bardot, Arthur Rubinstein, Chagall, Sartre...) Potom prešiel do televízie. S rovnakým úspechom. Aspoň do času, kým si ešte reklamné agentúry nekupovali vysielací čas a nerozhodovali tak o programe, a kým sa celovečerné vysielanie s jedným hosťom – čo je program, kde sa preberajú inteligentné, cenné a dokonca aj *intímne* témy, – nestalo nepredstaviteľným v hlavnom vysielacom čase.

– Sme takí radi, že sme sa s vami napokon stretli, – povedala matka. – Christine nám o vás veľa hovorila.

(No teda, a kedy?)

BERNARD MINIER

Gérald sa na ňu zmätene pozrel.

– Áno... Aj ona mi hovorila o vás.

Ďalšie veľké klamstvo.

– A sme veľmi spokojní, že si konečne našla vhodného muža.
(*Preboha, len to nie!*)

– Christine vie, čo chce, – vyhlásil otec.

Dokonalý párik sa obrátil k nej ako pár dokonale zosynchronizovaných robotov.

– Preto sme na našu dcéru takí hrdí, – pridala sa matka.

Matka sa znovu na ňu pozrela. V jej pohľade nebola ani tak hrdosť, skôr akoby sa chcela o tom presvedčiť.

– Chcela ísť v našich šlapajach. Tvrdo na tom pracuje.

– Sme na ňu veľmi hrdí, – pokračoval otec. – Vždy sme boli hrdí na *naše* dcéry.

– Christine má sestru? (Gérald)

A sme tam... Zhorklo jej v ústach.

– Madeleine bola staršia sestra Christine, – poponáhľal sa s vysvetlením otec a na okamih mu hlas preskočil ako tínedžerovi. – Zomrela pri... *nehode*. Maddie bola všestranne nadaná, talentovaná... Pre Christine nebolo ľahké žiť v jej tieni. Ale dostala sa z toho. A ukázala, že má dobrý koreň...

V pamäti jej preblesla spomienka. Leto 1991. Dom v Bonnieux. Pri bazéne priatelia. Takí početní a tak družne sa tváriaci, že to vyzeralo ako živá scéna v televízii. A Madeleine uprostred. Trinásťročná Madeleine vyzerala na šestnásť s prsami črtajúcimi sa pod tričkom, so ženskými bokmi a s okrúhlym zadočkom pod obťahnutými šortkami. Obsluhovala a priťahovala mužské pohľady, s veselou nevedomosťou predstavovala svoje pôvaby, testova-

la svoju predčasnú moc na mužské libido (*videla* to naozaj takto ako desaťročná? alebo si jej pamäť zrekonštruovala túto scénu dodatočne?), ako naivná nymfa, napodobujúc a zatieňujúc dospele samice. Ona sa takou nikdy nemohla stať: bábikou spútanou v tele ženy-dieťaťa. Každá spomienka na Madeleine ju rozrušovala do takej miery, že sa jej vždy vynorila pred očami sestrina tvár. Videla ju, ako kladie podnos na železný stôl, ako si pomaly sťahuje džínsovú sukňu a tielko a ako nevinným, no nekonečne provokujúcim gestom ukazuje na svetlo svoje štíhle telo, opálené nohy a dvojdielne plavky, na svoj vek pozoruhodne vyplnené. A Christine videla (myslela si, že vidí, alebo si to predstavovala) mužské pohľady kľzajúce po vzrušujúco dokonalom, predčasne vyspelom mladom tele (*v Iráne* by nebolo predčasné, dodala feministka v nej), a zároveň sa usilujúce potlačiť vlastnú žiadostivosť – dalo sa povedať, že ich pohľady boli zahmlené a neprítomné. Potom vzrušujúca Lolita urobila tri ľahučké kroky k okraju bazéna a dokonale sa ponorila pod hladinu lesknúcu sa od večerného svetla. Ozval sa potlesk. Výbuch radosti. Úľava. Všetko napätie sa premenilo na oslavné jasanie... Dámy a páni: kráľovná večera. A nielen toho. Madeleine bola kráľovnou celých dvadsaťštyri hodín a Christine bola odsúdená na úlohu jej spoločníčky.

Pozrela sa na Géralda. Videla, že je ohúrený. *Nikdy si nehovorila o svojej sestre... ani si mi nepovedala, že tvoji rodičia boli... panebože... slávnii...*

Bola mu vďačná, že nič nepovedal.

– Keď bola Christine malá, – ozvala sa matka s úsmevom, – zúfalo sa pokúšala vyrovnáť sestre.

(Och, nie, božemôj, nie ty, mama.)

– Ako keď ju otec naučil plávať...

Zasmiala sa. No otec sa nesmial. Nepozrel sa na ňu. Hľadel na svoje dlhé ruky.

– Bolo to namáhavé. No zaľala sa. Nechcela sa vzdať. Nikdy. To je Christine. Zatne sa. Po celé detstvo mala pred sebou taký nedosiahnuteľný vzor...

Áno, otec ju naučil plávať, on pre ňu objavil *Volanie divočiny*, *Dvadsaťtisíc míľ pod morom* a *Knihu džunglí*, on s ňou zašiel po prvý raz do kina. A hoci bol k nej nežný, zhovievavý a zhovorčivý (Tak čo? Aj ja mám právo na božtek, nielen tvoja matka, ty drobček), vždy to bolo *trochu menej* ako voči sestre. S Madeleine to bolo inak. Ten vzťah sa nedal nazvať inak ako úžasný. (*Ihneď prestaň*, hovoril jej vnútorný hlas.) No bola to pravda, nie? „Máš ma rád?“ spýtala sa raz otca – bolo to na jej desiate narodeniny, pamätala sa na to. *Pravdaže ťa mám rád, drobček...* Zbožňovala, keď ju tak volal, so širokým televíznym úsmevom a s typickým hlbokým hlasom. Bola pyšná, chichotala sa a zároveň mala husiu kožu. Nepovedal však „môj“... Madeleine bola vždy *môj* miláčik, *môj* kolibrík, *moje* slniečko. Ona sa nikdy nemusela pýtať otca, či ju má rád. Nepotrebovala to. *Vedela to...*

Otec, hoci sa tomu bránil, hoci to skrýval a hoci bol presvedčený, že prejavy otcovskej lásky rozdeľuje rovnako (*Panebože, ako sa to niekedy vyjadruješ!*), stále preferoval Maddie. Christine to inštinktívne pochopila svojím nezrelým mozočkom v desiatich rokoch.

Iróniou bolo, že práve ona sa fyzicky podobala na otca. Koľkokrát je povedali: *vyzeráš rovnako ako otec, aj hovoríš ako on, máš jeho oči, máš...*

– PANEBOŽE, mala si ma upozorniť! (Gérald v aute.)

– Upozorniť ťa na čo?

Vyvalil oči.

– Že tvoji rodičia boli slávni!

– Slávni? Koľko ľudí sa dnes na nich pamätá?

Plno, odpovedal jej hlas. Ešte po pätnástich rokoch od posledného vysielania rodičia stále dostávali množstvo pošty. Sláva je ako rakovina: zanecháva všade metastázy.

– Ja sa pamätám! Spomínam si, ako mama sedela pri rádiu, keď som sa vrátil zo školy, a zbožne počúvala hlas tvojho otca, keď sa zhováral s nejakým politikom, umelcom či intelektuálom. A tá famózna zvučka...

– George Delerue, – nerada spresnila.

– Áno. (Zanôtil niekoľko taktov: čembalo, Hammondov organ a flauta, spomenula si Christine. Nadčasová hudba – kľúč k detstvu, hudobný zákusok.) Uvedomuješ si, že tie vysielania zmenili náš pohľad na svet? Že vyformovali celú generáciu? A tvoja matka? Koľko ráz som na ňu natrafil, keď som bol v puberte a zapol som si prijímač! Prečo nemáš ich meno?

– Ale veď mám svoje meno! – protestovala. – A nevidím dôvod meniť ho!

– Aj tak si ma mala upozorniť...

– Je mi ľúto, ale chcela som ťa prekvapiť.

– To sa ti podarilo. Tvoji rodičia sú neuveriteľní. *Neuveriteľní*... Dokonalý pár! Koľko mesiacov sme už spolu? A nikdy si mi o nich nehovorila. Prečo?

Dobrá otázka.

– Nie je to moja obľúbená téma.

A DORITI... Zamkla saab a prešla zasneženou ulicou k domu. Kráčalo sa jej čudne ako po Mesiaci, samý hrboľ, nové výbežky a pasce. Začalo jej byť ťažko od žalúdka. Povedala si, že v tom plytvaní potravou muselo byť niečo nevhodné.

Obscénne...

Také obscénne ako trápenie jej otca. Stávalo sa jej, že sa naňho na smrť hnevala za ten nekonečný smútok, do ktorého sa uatvoril. Chcelo sa jej zakričať mu do tváre: *Aj my sme ju stratili! Aj my sme ju mali radi! Nemáš monopol na smútok!* Raz už bol operovaný na rakovinu slinných žliaz. A čo nabudúce? Christine sa spytovala, či sa dá spáchať samovražda privolanou rakovinou.

Bola taká rozrušená, že musela dvakrát vyfukovať vstupný kód. Tmavá a chladná hala ju prijala ako hrob. Zachvela sa. Prešla k poštovým schránkam. Keď otvorila svoju, vydýchla si. *Nijaká pošta.* Na mrežiach výťahu si všimla nápis „*Pokazený*“ a zahrešila. Pokrčila plecami. Logické zakončenie katastrofického dňa.

Schodište bolo úplne tiché, tak ako celý dom. Keď na druhom zhaslo svetlo, na chvíľu zastala a cez dvere zachytila zvuk televízie a krik detí. Potom vystupovala ďalej. Nezažala svetlo. Stačilo jej sivé svetlo prenikajúce cez vikier.

Cítila sa unavená, zničená. Tento deň bol od začiatku do konca obrovská pohroma.

„Tvoji rodičia sú neuveriteľní. Neuveriteľní... Aký dokonalý pár!“

Môj milý Gérald, vieš ma vždy rozosmiať.

Na jej poschodí vládlo ticho, no to bolo normálne, lebo susedka nenarobila veľa hluku – len ak otvorila jedovaté ústa. Zostali jej ešte dva schody, keď zacítila ten pach.

Vdýchla.

Aký čudný pach! Držal sa vo vzduchu. Nebol to zvyčajný pach zaprášeného a zoderatého schodiskového koberca.

Prenikavý pach.

Čpavok...

Christine prehltila. Bolo cítiť moč. *Fuj, to je hrozné!* Podišla k dverám. Pach sa šírila odtiaľ. *B්ර්ර, nechutné, naozaj nechutné...*

Stisla svetelný spínač a sklonila sa, pokúšala sa dýchať skôr ústami ako nosom, dvíhal sa jej žalúdok: spodok jej dverí a rohožka boli mokré... Dolu bol flak... Nejaké zviera sa jej krátko predtým vycikalo na dvere. *Doriti*. No jej susedka predsa nemala nijaké zviera. Dokonca nadávala na ľudí, „ktorí sa venujú zvieratám viac ako zvyšku ľudstva“, ako jej raz vysvetľovala, keď tadial prešla horná suseda s pudlom. Že by to urobil ten pudlík z horného poschodia? Že by nevydržal, kým zide na ulicu? Stalo sa to po prvý raz a jeho majiteľka to mala utrieť... Christine si povedala, že keď ju nabudúce uvidí, upozorní ju. V tej chvíli sa spoza dverí ozvalo zvonenie z pevnej linky.

Hrabala sa v kabelke a hľadala kľúče. Ako náročky boli úplne naspodu. Pod vreckovkami, slúchadlami, mäťovými žuvačkami, perami, rúžmi... Zvonenie vnútri neprestávalo – nepochopiteľné, panovačné.

Odomkla dvere. Prekročila flak na rohožke. Otvorenú kabelku hodila na pohovku a vrhla sa k telefónu.

– Haló?

V slúchadle počula pomalý dych.

– Haló? – zopakovala.

– *Mala si zachrániť tú úbohú ženu, Christine... Ale si to neurobila... Teraz je už neskoro.*

BERNARD MINIER

Strhla sa. Mužský hlas. Srdce jej začalo prudko biť.

– Kto je tam?

Nijaká odpoveď. Iba dýchanie, ale spoznala ten hlas: teplý, hlboký, trochu syčiaci, s akcentom. Mala dojem, že ten muž je niekde v tme, že hovorí z temných hlbín.

– Kto ste? – spýtala sa.

– *A ty, Christine, ty vieš, kto si? Kto si naozaj? Už si si položila takú otázku?*

Ten typ volal Christine. Poznal ju! Spomenula si na policajtove slová: „A čo ak ten list nedali do vašej schránky omylom?“

Vo svojom hlase počula ozvenu strachu, keď povedala:

– Kto je tam? Zavolám na políciu.

– *A čo im povieš?*

Ten muž na druhom konci sa nezdal vôbec znepokojený. Jeho pokojná istota ešte zvýšila Christininu paniku.

– Urobila som, čo som mohla: list som odovzdala na políciu, – bránila sa, v sluchách cítila tep. Akoby bolo normálne ospravedlňovať sa neznámemu. – A vy, čo ste vy...

(Nemrzí ťa, že si nechala niekoho zomrieť?)

– ... urobili? A ako je možné, že máte moje telefónne číslo?

– Tss-tss... Obávam sa, že to nestačí. Vôbec. Myslím si, že si mohla urobiť oveľa viac – ale nechcela si si pokaziť Vianoce, však?

– Povedzte mi, kto ste, lebo...

(Hovoríš o solidarite, ale nechala si niekoho spáchať samovraždu na Štedrý večer.)

– ... položí. Čo odo mňa chcete?

V hlave jej hučal celý roj včiel.

TMA

– Páči sa ti táto hra, Christine?

Neodpovedala. O akej hre to hovorí?

– *Christine, počuješ ma?*

Och, áno, počula ho. No už nevládala niečo povedať.

– *Páči sa ti? Lebo to nie je koniec. Och, nie. Je to len začiatok.*

6

Sólista

SERVAZ HLADEL na balík so stiahnutým hrdlom. Zdalo sa mu, že sa mu do šije zadraptli pazúry a prenikajú mu do hrude. No balíček bol oveľa menší ako ten predchádzajúci. Pečiatka naznačovala, že bol podaný v Toulouse, ale to nič neznamenalo. V každom prípade vzhľadom na veľkosť to teraz nebola tepelne izolovaná skrinka. Asi jedenásť centimetrov krát deväť.

Nijaký odosielateľ, predtým to bol pán Osoba...

Váhal, potom roztrhol papier, zapraskalo to. Vedel, že by to nemal robiť; mal zavolať policajné oddelenie, aby ho zo všetkých strán preskúmali, pokryli prachom na objavenie stôp, vložili do vrečka a zatvorili, potom odniesli do laboratória. Na predchádzajúcom obale však nič nenašli – a bol presvedčený, že ani teraz by tam nič nebolo.

Škatuľka bola z pevného bledosivého kartónu, vrchnák bol zasunutý. Pozrel sa cez okno na zasneženú krajinu, nadýchol sa – a pomaly ho trasúcimi sa prstami nadvihol. Pozrel sa do škatuľky. Uľavilo sa mu, začal normálne dýchať: nebolo tam nič také, čo očakával. *Prst – toho sa obával. Alebo prameň vlasov. Ucho... Namiesto toho uvidel malý biely plastový štvorec*

s červeným logom predstavujúcim korunku, kľúč a písmená „T“ a „W“.

Grand Hotel Thomas Wilson: to bolo napísané dolu drobným písmom.

Elektronický hotelový kľúč... Bolo tam aj číslo izby. 117. A na puzdre z červeného saténu položený lístok. Rozvinul ho.

Stretnutie zajtra izba 117

Súvislé, okrúhle, pekné písmo. Modrý atrament... *Žena?*

Rozmýšľal. Aká žena by sa chcela stretnúť v luxusnom hoteli s depresívnym policajtom? A o aké stretnutie šlo? Galantné? Čo iné – v takej hotelovej izbe? *Charlène*? Prišla ho dva razy pozrieť počas jeho „zotavovania“. *Charlène Espérandieuová* bola nielen najkrajšia žena, s akou sa stretol, no bola to aj žena jeho zástupcu. Pred štyrmi rokmi sa natoľko zbližili, že boli už len krôčik od nenapraviteľného. *Charlène* bola aj veľmi príťažlivá. Aj vtedy, keď bola tehotná v siedmom mesiaci a keď ich to oboch neodolateľne k sebe priťahovalo, hoci Vincent bol jeho najlepší priateľ... Napokon sa stal krstným otcom chlapčeka.

A potom sa do jeho života vrátila *Marianne* a *Charlène Espérandieuová* zahalila hmla jednej možnosti existencie, ktorá zostala v embryonálnom štádiu. Aj napriek tomu, keď ho tie dva razy prišla navštíviť, poplietla hlavu nielen obyvateľom penziónu, ktorí ju uvideli, ale istým spôsobom aj jemu. Vedel, z čoho to pochádza: z rozrušenia, depresie, samoty. Bol ľahkou korisťou. A *Charlène* bola stále taká krásna, taká sexi, taká odzbrojujúca.

Taká stratená...

BERNARD MINIER

To ona mu ponúkla stretnutie? Prečo v tom prípade tak zrazu? Prečo teraz?

Alebo mal ten kľúč znamenať niečo iné?

Znovu sa naň pozrel. Zachvel sa. V tom hoteli na Wilsonovom námestí, najlepšom v Toulouse, už raz bol pri nejakom vyšetrovaní. Pri mene hotela bolo telefónne číslo. Vytiahol mobil.

– Grandhotel Thomas Wilson.

– Chcel by som si rezervovať izbu.

– Áno, pane. Štandard, superior alebo apartmán?

– 117.

Na druhom konci bolo ticho.

– Na kedy ju potrebujete?

– Zajtra.

Počul ťukanie na klávesnicu.

– Ľutujem, tá izba je už rezervovaná. No môžem vám ponúknuť inú, podobnú...

– Nie, ďakujem. Chcem túto.

– Môžem vedieť, prečo chcete práve túto izbu? (Tón bol odrazu veľmi podozrievavý.) Je to veľmi pekná izba. No máme aj iné rovnako...

– Povedal som vám, že chcem práve túto.

Znovu nastalo ticho.

– V poriadku, v tom prípade vidím jedinú možnosť: mám vaše telefónne číslo; ak by sa náhodou uvoľnila, ihneď vám zavolám, pá...?

Váhal. Napokon, prečo nie?

– Servaz, – povedal.

– Povedali ste naozaj „Servaz“? S-E-R-V-A-Z?

TMA

- Áno, prečo?
- Tak potom to naozaj nechápem: tá izba je rezervovaná na toto meno.

7

Vibráto

SNÍVALO SA JEJ, že beží v lese a prenasleduje ju niečo strašné a obludné. Nevedela, čo to je, ale nepochybovala o obludnosti tej veci za ňou. Medzi stromami zbadala starú farmu a príslušné stavby. Vysilená sa zrútila do snehu niekoľko metrov od dverí. Keď zdvihla hlavu, na prahu stál jej otec v tielku, krátkych nohaviciach na traky a v akýchsi papučiach. „Je tu pre teba list,“ povedal. Hodil ho na zem pred ňu a zabuchol dvere. Vtedy sa prebudila.

Strach. Pot. Splašený tep. *Bang-bang-bang...*

Rýchlo sa posadila, otvorila oči aj ústa. V hrudi sa jej spustila tachykardia. Mala spotené čelo, chrbát aj zadok. Aj plachta bola mokrá. Pomedzi vrstvy roliet presvitalo slabé zimné slnko. Ako dlho spala?

8:01.

Ach, nie, nie zasa! V ústach mala vyschnuté: spomenula si, že večer vzala niečo na spanie. Po prvý raz po dlhom čase. A k tomu džin tonik. Nie: *dva* džin toniky... Vstala, oči mala od spania napuchnuté; len čo sa pohla, Iggy vyskočil na posteľ, aby jej oblizol líce a dostal ranný prídel maznania. Mechanicky ho pohladila.

V hlave sa jej prehánali útržky spomienok: *štedrovečerné jedlo, telefonát počas vysielania, škvrna od moču na rohožke a nakoniec ten chlap v telefóne...*

Prinútila sa dýchať pomalšie. Započúvala sa do ticha v byte. Ako keby tam mohol niekto byť. Znova počúvala...

Nič. Len Iggy bol nedočkavý. Jeho nežné okrúhle očká na ňu nechápavo hľadeli. Z čierneho ňufáka trčal konček ružového jazyka. Vstala. Vyšla zo spálne a predierala sa do kúpeľne cez kopy tričiek, zrolovanej posteľnej bielizne, nohavičiek a vlhkých uterákov. V umývadle si napustila vodu do pohára na umývanie zubov. Naraz ju vypila. Lampa na strope stále blikala. Znervózňovalo ju to. Prešla do obývačky-kuchyne naliať si kávu. Keď otvárala chladničku, uvedomila si, že nemá chuť do jedla.

Pomyslela si na škvrnu od moču...

Večer nemala odvahu očistiť ju. Iba na dvakrát zamkla dvere. Zamierila ku vchodu, odomkla, otvorila. Pach tam stále bol, no už nie taký výrazný, trochu udieral do nosa. Nič viac.

Teraz nemala čas, aby sa tým zaoberala. Rozhodla sa, že bude jednoduchšie, ak rohožku vyhodí a kúpi novú. Večer ju zanesie rovno do smetí: neprichádza do úvahy, aby si *také čosi* vniesla do bytu.

Odrazu jej čosi zišlo na um – nepríjemné, choré, rušivé... *A čo ak to NEBOL zvierací moč?* Telefón jej zazvonil, práve keď bola pred dverami. *To nemohla byť náhoda...* Niekto ju čakal, sledoval... Ten muž, ktorý volal do rádia? Bolo by možné, aby sa *vycikal* pred dverami? Pri tej predstave ju striaslo a cúvla, keď si s odporom pomyslela na mokrú rohožku. Ozval sa strach. Ako následok toho, keď si predstavila, že tam možno bol, sedel

na schodoch a číhal na jej príchod. Pozorne si prezrela schoddy. Potom sa zahľadela na výťah. S tlúčim srdcom. Načiahla sa a stlačila gombík. Ozvalo sa vrčanie motora a škrípanie kabíny kdesi dolu...

Že by to on pokazil výťah? Alebo ju už chytá paranoja?

Rádio...

Čas bežal. Za sedem rokov nikdy neprišla neskoro – a teraz to bude dvakrát po sebe! Rýchlo vošla do bytu a zamkla.

Pod sprchou si zrazu uvedomila, že od toho neznámeho ju delí len stará a určite neučinná zámka. Musí ju vymeniť a pridať vnútornú závoru. Čím skôr... Usušila sa, s uterákom na tele prešla k počítaču a vytukala adresy zámočníkov. Prví traja mohli prísť až o niekoľko dní. Pozrela sa na hodiny. 8:25... *Ponáhľaj sa!*

– Dnes večer o piatej, vyhovuje vám to? – povedal štvrtý.

– Výborne.

Dala mu adresu. Čo najrýchlejšie sa obliekla. Nijaký mejkap, niet času. Iggy sedel pri dverách. Radostne vrtel chvostom. Christine stislo srdce. Už deň predtým s ním nebola vonku, poslušne sa vycíkal do škatule s novinami nachystanej na takéto prípady. Večer ju pochytila hrôza pri pomyslení, že by po tom všetkom, čo sa stalo, mala vyjsť na ulicu. Pes márne čakal na prechádzku, neveriacky chodil hore-dolu od dverí k nej.

To zviera už vyše dvadsaťštyri hodín nevystrčilo von ňufák...

– Je mi to ľúto, – poškrabkala ho po úzkej hlave. – Naozaj ľúto, Iggy. Sľubujem ti, že večer si urobíme dlhú prechádzku, dobre?

Pes sa na ňu spýtavo pozrel. Nechápal, prečo ho znovu nepustili von.

– Máš moje slovo. Bude to dlhá prechádzka...

V skutočnosti ju však desila predstava, že bude chodiť v noci po opustených uliciach, keď tam môže byť ten šialenec.

– CHRISTINE? PANEBOŽE, kde trčíš?

– Prepáč, už sa to nestane!

Chcela prebehnúť popri programovom riaditeľovi Guillamotovi, no ten ju chytil za zápästie.

– Poď do mojej kancelárie.

– Čože? No už meškáme: vysielanie sa začne o necelých dvadsať minút!

– Kašli na to. Musím ti niečo ukázať.

Ten tón ju znepokojil. Pustil ju pred seba a zatvoril dvere na kancelárii. Na stenách boli plagáty oslavujúce rádio, kávovar na kapsuly a počítač, kde sa ukazovali vysielania. Sklonil sa nad kávovar.

– Dáš si?

– Máme čas?

– Espresso alebo veľkú kávu?

– Malú s cukrom.

Položil pred ňu šálku a šiel si sadnúť na svoje miesto. Prekrížil si prsty. Zahľadel sa na Christine.

– Ja... mrzí ma to oneskorenie, – začala.

Iba mávol rukou a blahosklonne sa usmial.

– Pre to sa nemusíš znepokojovať, Christine. Ako dlho tu už spolu bojujeme? Šesť-sedem rokov? A nikdy si neprišla neskoro. Môžem pre teba niečo urobiť? Nemáš náhodou chrípku? Teraz jej je veľa...

BERNARD MINIER

– Nie, nie, vôbec.

Spokojne pokýval hlavou.

– Tým lepšie, tým lepšie... A aká je teraz nálada?

Na okamih sa spytovala, kam tým mieri.

– Nuž... hádam práve tebe nemusím vysvetľovať, ako to chodí v rádiu, – povedala. – Prečo sa pýtaš?

– A s Beckerom, ako vychádzaš?

Usmiala sa.

– Poznáš Beckera – jeho povahu. Nikdy mi to neprekážalo. Prečo by malo dnes? Počuj, ďakujem za kávu, ale musím...

Prerušil ju gestom, otvoril zásuvku a vytiahol z nej dve tuby s liekmi. Podal jej ich.

– Čo to je? – spýtala sa.

Skúmavo na ňu hľadel.

– To mi musíš povedať ty.

Pozrela si etikety. Xanax. Silné anxiolytikum. Floxyfral. Antidepressívum používané pri ťažkých depresiách a proti kompulzívnym obscesiám. Ťažká chémia na závažné poruchy. Znova sa nechápavo pozrela na obidve tuby a potom na programového riaditeľa.

– Nechápem, – zamračila sa.

– Si si istá, že si v poriadku, Christine? V týchto dňoch si akási čudná... Nechceš mi niečo povedať?

Spomenula si na to, čo sa odohralo predchádzajúci deň po telefonáte toho muža. Chcela sa s niekým porozprávať. No určite nie s ním. Nedôverovala mu. Gérald! Musí povedať Géraldovi, čo sa stalo.